

Hotline

От: Галина Сергіївна Щербата <foi+request-26066-ae8cf029@dostup.pravda.com.ua>
Отправлено: 28 сентября 2017 г. 12:12
Кому: FOI requests at Омбудсмен
Тема: Інформаційний запит - 34с173апит+Зверн16-16повтор-скарпаКСУ

Доброго дня!

Прошу підтвердити отримання цього електронного листа за призначенням відповідно до приписів ст.7 Розділу III «Порядку роботи з електронними документами у діловодстві та їх підготовки до передавання на архівне зберігання», затвердженого Наказом Міністерства юстиції України від 11.11.2014 № 1886/5. NB! Офіційно повідомляю, що цей письмовий електронний лист підписаний мною простим електронним підписом відповідно до нормативних приписів шляхом додавання до електронних даних, що складають текст листа, даних в електронній формі, призначених для ідентифікації мене як підписувача листа – а саме власноручного підпису у вигляді мого власного прізвища та ініціалів друкованими літерами такого вигляду: «Г.С. Щербата». Для особливо обдарованих: власне підпису передую підказка у вигляді слова «Підпис» з наступною двокрапкою. Щоб зрозуміти, що це означає, прошу залучити до прочитання цього листа письменних працівників секретаріату, які ходили в школу і вчили правила української пунктуації. P.S. Роз'яснюю, що при підписуванні цієї скарги я керувалася приписами ст.19.1 Конституції України, яка дозволяє мені, як і будь-якій іншій людині, робити все, що прямо не заборонене законом. Форма та спосіб мого електронного підпису під цією скаргою вільно обрані мною серед запроваджених в реальне життя можливостей, наданих сучасними науковими досягненнями в галузі електроніки, в межах доступних опцій комп'ютерної техніки.

Цей лист є запитом на доступ до публічної інформації.

Цей лист є заявою на отримання інформації, необхідної мені для реалізації моїх прав людини.

Цей лист є запитом на доступ до моїх персональних даних та їх захист.

Цей лист є зверненням за захистом моїх порушених прав людини шляхом квазі-судової процедури в порядку закону України «Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини», в сукупності із законом України «Про звернення громадян».

У цьому листі я об'єднала вимоги, право на які передбачене законами України «Про інформацію», «Про звернення громадян», «Про доступ до публічної інформації», «Про захист персональних даних», а саме: а) ЗАПИТ в порядку закону України «Про доступ до публічної інформації»; б) ЗАЯВУ, в порядку закону України «Про інформацію» в сукупності із законом України «Про звернення громадян»; в) СКАРГУ, в порядку квазі-судової процедури, передбаченої законом України «Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини», в сукупності із законом України «Про звернення громадян»; г) ЗАПИТ в порядку закону України «Про захист персональних даних»; д) ЗАЯВУ, в порядку квазі-судової процедури, передбаченої законом України «Про звернення громадян».

При об'єднанні кількох звернень в одному листі я керувалася приписами ст.19.1 Конституції України, яка дозволяє мені, як і будь-якій іншій людині, робити все, що прямо не заборонене законом. Оскільки жодним законом України ні прямо, ні опосередковано не заборонене об'єднання в одному документі кількох таких вимог, я скористалася своїм конституційним правом, і подаю їх в одному листі.

I. Факти

1. 22.11.16 о 13-16 я звернулася до Уповноваженого з електронним письмовим листом «Звернення №16-16» і просила, серед іншого, звернутись до Конституційного Суду України, відповідно до ст.13.3) закону України «Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини», з поданням про невідповідність ст.ст.6, 8, 19, 21, 22, 46, 48, 92, 95 Конституції України ст.7 закону України «Про Державний бюджет України на 2015 рік», ст.7 закону України «Про Державний бюджет України на 2016 рік» 1) в частині встановлення прожиткового мінімуму на 2015 та 2016 роки без повноважень на такі рішення та 2) в частині визначення прожиткового мінімуму в розмірі, суттєво заниженому в порівнянні з вимогами ст.46 Конституції України; п.9 розділу ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ закону України «Про Державний бюджет України на 2015 рік», ст.34 закону України «Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України», постанови Кабінету міністрів України від 28.12.11 №1381 в частині антиконституційного зменшення розміру

Секретаріат
28.11.2017
На [ініціали] [підпис] [підпис]
[підпис] [підпис] [підпис]

доплати дитині війни в порівнянні із законом; відповідь та ухвалене рішення за цим зверненням просила надати мені на домашню адресу.

1.1. Далі наводиться повний текст «Звернення №16-16» (цитата):

«Прошу підтвердити отримання цього електронного листа за призначенням відповідно до приписів ст.7 Розділу III «Порядку роботи з електронними документами у діловодстві та їх підготовки до передавання на архівне зберігання», затвердженого Наказом Міністерства юстиції України від 11.11.2014 № 1886/5.

Уповноваженій Верховної Ради України з прав людини

м. Київ, 01008, вул. Інститутська, 21/8, hotline@ombudsman.gov.ua, 0800-50-17-20

Щербата Галина Сергіївна, людина з інвалідністю 1А групи,

21037, м. Вінниця, xxxxxxxxxxxxxxxx

про звернення до

Конституційного Суду України

З В Е Р Н Е Н Н Я №16-16

1. Відповідно до ст.1 закону України №2195-IV від 18.11.04р. "Про соціальний захист дітей війни", я є дитиною війни – громадянкою України, якій на час закінчення Другої світової війни (2 вересня 1945 року) було менше 18 років.

2. Визнавши на державному рівні тяготи життєвого шляху громадян України, чиє дитинство збіглося з роками Другої світової війни, держава встановила державну соціальну підтримку дітям війни, серед іншого, шляхом виплати пенсії, підвищеної на 30 відсотків мінімальної пенсії за віком. В такий спосіб держава взяла на себе відповідальність у вигляді грошової компенсації за порушення мого права на приватне життя в роки Другої світової війни.

3. Підвищена пенсія повинна виплачуватися у встановленому тематичним законом розмірі щомісячно з 1 січня 2006 року по теперішній час, але вона НІКОЛИ не виплачувалась в повному обсязі, а питання виплати/невиплати/недоплати завжди «вручну» свавільно регулювалось владою: чи то Кабінетом Міністрів України, чи то через закони про бюджет на поточний рік без врахування норм Конституції України та закону України "Про соціальний захист дітей війни". На державному рівні влада систематично переконувала народ в начебто законності таких маніпуляцій з їх соціальними виплатами, а то й ламала їх через коліно злочинними судовими рішеннями. Беззахисному народу, включаючи і мене, залишались лише власні оціночні судження про незаконність масштабних обкрадань його владою для виплати собі, коханій, захмарних зарплат та пенсій, перекачки в офшори вкрадених у людей бюджетних коштів.

4. Незважаючи на Революцію гідності, таке ж свавілля продовжує і теперішня так звана «демократична» влада. Так, в даний час доплата мені пенсії як дитині війни складає 66,43 гривні, і така сума виплачується на підставі постанови Кабінету міністрів України від 28.12.11 №1381, п.9 розділу ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ закону України «Про Державний бюджет України на 2015 рік», ст.34 закону України Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України».

5. Наведеними актами в черговий раз влада ревізувала тематичний соціальний закон, в черговий раз обікравши український народ на користь власних захмарних статків. Однак, історія вже знає, чим завершилась аналогічна ревізія. Існує чимало рішень Конституційного Суду України, які визнали неконституційними такі ж спроби узаконити обкрадання українців владою (за виключенням єдиного рішення КСУ від 26.12.2011 № 20-рп/2011 – злочинного рішення часів Януковича). Наприклад,

5.1. в Рішенні КСУ від 22.09.05 року №5-рп/2005 Конституційний суд України вказав на таке: (абз.4 п.5.2 мотивувальної частини), «Згідно зі статтею 22 Конституції України конституційні права і свободи гарантуються і не можуть бути скасовані (частина друга), при прийнятті нових законів або внесенні змін до чинних законів не допускається звуження змісту та обсягу існуючих прав і свобод (частина третя). Скасування конституційних прав і свобод — це їх офіційна (юридична або фактична) ліквідація. Звуження змісту та обсягу прав і свобод є їх обмеженням. У традиційному розумінні діяльності визначальними поняття змісту прав людини є умови і засоби, які становлять можливості людини, необхідні для задоволення потреб її існування та розвитку. Обсяг прав людини — це їх сутнісна властивість, виражена кількісними показниками можливостей людини, які відображені відповідними правами, що не є однорідними і загальними. Загально визнаним є правило, згідно з яким сутність змісту основного права в жодному разі не може бути порушена».

5.2. в Рішенні КСУ від 09.07.07 року №6-рп/2007 Конституційний суд України вказав на таке: (починаючи з п.3.1. мотивувальної частини):«У Конституції України Україну проголошено демократичною, соціальною, правовою державою (стаття 1), визнано, що найвищою соціальною цінністю в Україні є людина, її права і свободи та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави, а їх утвердження і забезпечення є головним обов'язком держави (стаття 3), права і свободи людини є невідчужуваними та непорушними (стаття

21), їх зміст і обсяг при прийнятті нових законів або внесенні змін до чинних законів не може бути звужений (стаття 22).

Аналіз законодавчої діяльності Верховної Ради України свідчить про те, що при прийнятті законів про Державний бюджет України систематично зупиняється дія інших законів України щодо надання пільг, компенсацій і гарантій, які є складовою конституційного права громадян на соціальний захист і достатній рівень життя кожного (статті 46, 48 Конституції України).

Зупинення дії законів є способом тимчасового припинення їх дії в часі та/або за колом осіб і має здійснюватися відповідно до вимог Конституції України. Ця юридична процедура знаходиться в органічному зв'язку із скасуванням законів, внесенням до них змін та доповнень. Отже, у такому випадку законом про Державний бюджет України припиняється на певний строк правове регулювання відносин у сфері соціального захисту, зупиняється дія механізму реалізації конституційних соціально-економічних прав громадян, що призводить до обмеження права на соціальний захист. Систематичне зупинення законами про Державний бюджет України дії чинних законів України щодо надання пільг, компенсацій і гарантій фактично скасовує їх дію.

Зупинення дії положень законів, якими визначено права і свободи громадян, їх зміст та обсяг, є обмеженням прав і свобод і може мати місце лише у випадках, передбачених Основним Законом України. У статті 64 Конституції України вичерпно визначено такі випадки, а саме передбачено, що в умовах воєнного або надзвичайного стану можуть встановлюватися окремі обмеження прав і свобод людини із зазначенням строку дії цих обмежень, та визначено ряд прав і свобод, які не можуть бути обмежені за жодних обставин. Внаслідок зупинення на певний час дії чинних законів України, якими встановлено пільги, компенсації чи інші форми соціальних гарантій, відбувається фактичне зниження життєвого рівня громадян, який не може бути нижчим від встановленого законом прожиткового мінімуму (частина третя статті 46 Конституції України), та порушується гарантоване у статті 48 Конституції України право кожного на достатній життєвий рівень. Отже, відповідно до частини третьої статті 22, статті 64 Конституції України право громадян на соціальний захист, інші соціально-економічні права можуть бути обмежені, у тому числі зупиненням дії законів (їх окремих положень), лише в умовах воєнного або надзвичайного стану на певний строк.

Таку правову позицію Конституційний Суд України висловив у Рішенні від 20 березня 2002 року N 5-рп/2002 (справа щодо пільг, компенсацій і гарантій) (пункт 6 мотивувальної частини).

3.2. Утверджуючи і забезпечуючи права і свободи громадян, держава окремими законами України встановила певні соціальні пільги, компенсації і гарантії, що є складовою конституційного права на соціальний захист і юридичними засобами здійснення цього права, а тому відповідно до частини другої статті 6, частини другої статті 19, частини першої статті 68 Конституції України вони є загальнообов'язковими, однаковою мірою мають додержуватися органами державної влади, місцевого самоврядування, їх посадовими особами. Невиконання державою своїх соціальних зобов'язань щодо окремих осіб ставить громадян у нерівні умови, підриває принцип довіри особи до держави, що закономірно призводить до порушення принципів соціальної, правової держави.

Принципи соціальної держави втілено також у ратифікованих Україною міжнародних актах: Міжнародному пакті про економічні, соціальні і культурні права 1966 року, Європейській соціальній хартії (переглянутій) 1996 року, Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року, та рішеннях Європейського суду з прав людини. Зокрема, згідно зі статтею 12 Європейської соціальної хартії (переглянутої) 1996 року держава зобов'язана підтримувати функціонування системи соціального забезпечення, її задовільний рівень, докладати зусиль для її поступового посилення тощо.

Конституційний Суд України неодноразово розглядав за зверненнями суб'єктів права на конституційне подання справи і приймав рішення, у яких визнавав окремі положення законів про Державний бюджет України щодо зупинення або обмеження пільг, компенсацій і гарантій такими, що не відповідають Конституції України (рішення Конституційного Суду України від 20 березня 2002 року N5-рп/2002 (справа щодо пільг, компенсацій і гарантій), від 17 березня 2004 року N7-рп/2004 (справа про соціальний захист військовослужбовців та працівників правоохоронних органів), від 1 грудня 2004 року N20-рп/2004 (справа про зупинення дії або обмеження пільг, компенсацій і гарантій), від 11 жовтня 2005 року N8-рп/2005 (справа про рівень пенсії і щомісячного довічного грошового утримання). Проте, незважаючи на зазначені рішення Конституційного Суду України, ревізія законами про Державний бюджет України пільг, компенсацій і гарантій, яку започатковано у 1995 році, набула системного характеру.

4. У частині другій статті 8 Конституції України встановлено вимогу щодо законів України – усі вони приймаються виключно на основі Конституції України і повинні відповідати їй.

До повноважень Верховної Ради України як єдиного органу законодавчої влади в Україні належить прийняття законів (пункт 3 частини першої статті 85, стаття 91 Конституції України). Виключно законами України

встановлюються, зокрема, Державний бюджет України і бюджетна система України (пункт 1 частини другої статті 92 Конституції України). Державний бюджет України затверджується щорічно Верховною Радою України на період з 1 січня по 31 грудня, а за особливих обставин – на інший період (частина перша статті 96 Конституції України), шляхом прийняття відповідного закону.

Питання складення, розгляду, затвердження, звіту та контролю за використанням коштів Державного бюджету України регламентовані положеннями статей 95, 96, 97, 98 Конституції України та Бюджетним кодексом України (2542-14) (далі – Кодекс).

Вимоги щодо змісту закону про Державний бюджет України містяться в частині другій статті 95 Конституції України, положення якої конкретизовано у статті 38 Кодексу (2542-14).

Встановлений частиною другою статті 95 Конституції України, частиною другою статті 38 Кодексу (2542-14) перелік правовідносин, які регулюються законом про Державний бюджет України, є вичерпним.

Зі змісту наведених положень Конституції України та Кодексу (2542-14) вбачається, що закон про Державний бюджет України як правовий акт, чітко зумовлений поняттям бюджету як плану формування та використання фінансових ресурсів, має особливий предмет регулювання, відмінний від інших законів України – він стосується виключно встановлення доходів та видатків держави на загальносуспільні потреби, зокрема і видатків на соціальний захист і соціальне забезпечення, тому цим законом не можуть вноситися зміни, зупинятися дія чинних законів України, а також встановлюватися інше (додаткове) правове регулювання відносин, що є предметом інших законів України. Таке положення закріплено і в частині третій статті 27 Кодексу (2542-14).

Метою і особливістю закону про Державний бюджет України є забезпечення належних умов для реалізації положень інших законів України, які передбачають фінансові зобов'язання держави перед громадянами, спрямовані на їх соціальний захист, у тому числі й надання пільг, компенсацій і гарантій. Отже, при прийнятті закону про Державний бюджет України мають бути дотримані принципи соціальної, правової держави, верховенства права, забезпечена соціальна стабільність, а також збережені пільги, компенсації і гарантії, заробітна плата та пенсії для забезпечення права кожного на достатній життєвий рівень (стаття 48 Конституції України).

Оскільки предмет закону про Державний бюджет України чітко визначений у Конституції України, Кодексі (2542-14), то цей закон не може скасовувати чи змінювати обсяг прав і обов'язків, пільг, компенсацій і гарантій, передбачених іншими законами України.

5. Проаналізувавши зазначені положення Конституції України, Кодексу (2542-14), практику зупинення законом про Державний бюджет України дії інших законів України, Конституційний Суд України дійшов висновку, що зупинення законом про Державний бюджет України дії інших законів України щодо надання пільг, компенсацій і гарантій, внесення змін до інших законів України, встановлення іншого (додаткового) правового регулювання відносин, ніж передбачено законами України, не відповідає статтям 1, 3, частині другій статті 6, частині другій статті 8, частині другій статті 19, статтям 21, 22, пункту 1 частини другої статті 92, частинам першій, другій, третій статті 95 Конституції України.

Таким чином, Верховна Рада України не повноважна при прийнятті закону про Державний бюджет України включати до нього положення про внесення змін до чинних законів України, зупиняти дію окремих законів України та/або будь-яким чином змінювати визначене іншими законами України правове регулювання суспільних відносин»;

п.1 резолютивної частини: «Визнати такими, що не відповідають Конституції України (є неконституційними), такі положення Закону України “Про Державний бюджет України на 2007 рік”:

(абз. 7) - пункту 12 статті 71 (489-16), яким зупинено на 2007 рік дію статті 6 Закону України “Про соціальний захист дітей війни” (2195-15), з урахуванням статті 111 цього Закону;

(абз.21) - статті 111 (489-16), за якою підвищення до пенсії або щомісячного довічного грошового утримання чи державної соціальної допомоги, яка виплачується замість пенсії, відповідно до статті 6 Закону України “Про соціальний захист дітей війни” виплачується особам, які є інвалідами (крім тих, на яких поширюється дія Закону України “Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту”), у розмірі 50 відсотків від розміру надбавки, встановленої для учасників війни»;

п.4 резолютивної частини: «Звернути увагу Верховної Ради України, Президента України, Кабінету Міністрів України на необхідність додержання положень статей 1, 3, 6, 8, 19, 22, 95, 96 Конституції України, статей 4, 27, частини другої статті 38 Бюджетного кодексу України (2542-14) при підготовці, прийнятті та введенні в дію закону про Державний бюджет України».

5.3. в Рішенні КСУ від 22.05.08 №10-рп/2008 Конституційний суд України вказав на таке: «п. 5 мотивувальної частини: «5. Проведений Конституційним Судом України порівняльно-правовий аналіз відповідних норм Конституції України, оспорюваних положень Закону (107-17), інших правових актів та виходячи з правових

позицій Конституційного Суду України стосовно ініційованих у конституційних поданнях питань дає підстави для таких висновків.

5.3. (абз.2 та 3): Ухвалюючи Рішення від 9 липня 2007 року №6-рп/2007 (справа про соціальні гарантії громадян), Конституційний Суд України звернув увагу Верховної Ради України, Президента України, Кабінету Міністрів України на необхідність додержання положень статей 1, 3, 6, 8, 19, 22, 95, 96 Конституції України, статей 4, 27, частини другої статті 38 Кодексу (2542-14) при підготовці, прийнятті та введенні в дію закону про Держбюджет. Ця рекомендація ґрунтувалася на правових позиціях Суду, висловлених у зазначеному Рішенні, відповідно до яких: стаття 38 Кодексу (2542-14) конкретизує вимоги частини другої статті 95 Конституції України щодо змісту закону про Держбюджет; у сукупності вказані статті Кодексу (2542-14) і Конституції України визначають вичерпний перелік правовідносин, які повинні регулюватися законом про Держбюджет — встановлення тільки доходів та видатків держави на загальносуспільні потреби, а тому закон про Держбюджет не може скасовувати чи змінювати обсяг прав і обов'язків, пільг, компенсацій і гарантій, передбачених іншими законами України (абзаци четвертий, п'ятий, шостий, восьмий пункту 4 мотивувальної частини). У зв'язку з цим Конституційний Суд України дійшов висновку, що "зупинення законом про Державний бюджет України дії інших законів України щодо надання пільг, компенсацій і гарантій, внесення змін до інших законів України, встановлення іншого (додаткового) правового регулювання відносин, ніж передбачено законами України, не відповідає статтям 1, 3, частині другій статті 6, частині другій статті 8, частині другій статті 19, статтям 21, 22, пункту 1 частини другої статті 92, частинам першій, другій, третій статті 95 Конституції України" (абзац перший пункту 5 мотивувальної частини).

При прийнятті оспорюваного Закону (107-17) всупереч зазначеним правовим позиціям законодавець вийшов за межі правового регулювання бюджетних відносин: зупинив дію окремих положень законів (стаття 67 розділу I) (107-17) і вніс до ряду законодавчих актів зміни і доповнення та визнав деякі з них нечинними (розділ II).

5.4. Конституція України у статті 92 визначила сфери, зокрема бюджетну, які мають врегульовуватися виключно законом. Закон про Держбюджет є основним фінансовим документом держави. Через своє спеціальне призначення цей закон не повинен регулювати відносини в інших сферах суспільного життя. Конституція України не надає закону про Держбюджет вищої юридичної сили стосовно інших законів. Таким чином, Конституційний Суд України дійшов висновку, що законом про Держбюджет не можна вносити зміни до інших законів, зупиняти їх дію чи скасовувати їх, оскільки з об'єктивних причин це створює протиріччя у законодавстві, і як наслідок — скасування та обмеження прав і свобод людини і громадянина.

7.1. Однією з конституційних гарантій прав і свобод людини і громадянина є недопущення їх скасування (частина друга статті 22 Конституції України) чи звуження їх змісту та обсягу при прийнятті нових законів або внесенні змін до чинних законів (частина третя статті 22 Конституції України).

(абз.3) Тлумачення словосполучення "звуження змісту та обсягу прав і свобод людини і громадянина", що міститься в частині третій статті 22 Конституції України, Конституційний Суд України дав у Рішенні від 22 вересня 2005 року №5-рп/2005 (справа про постійне користування земельними ділянками), згідно з яким "конституційні права і свободи гарантуються і не можуть бути скасовані (частина друга), при прийнятті нових законів або внесенні змін до чинних законів не допускається звуження змісту та обсягу існуючих прав і свобод (частина третя). Скасування конституційних прав і свобод — це їх офіційна (юридична або фактична) ліквідація. Звуження змісту та обсягу прав і свобод є їх обмеженням. У традиційному розумінні діяльності визначальними поняття змісту прав людини є умови і засоби, які становлять можливості людини, необхідні для задоволення потреб її існування та розвитку. Обсяг прав людини — це їх сутнісна властивість, виражена кількісними показниками можливостей людини, які відображені відповідними правами, що не є однорідними і загальними". При цьому Конституційний Суд України зазначив, що "загально визнаним є правило, згідно з яким сутність змісту основного права в жодному разі не може бути порушена" (абзац четвертий підпункту 5.2 пункту 5 мотивувальної частини).

(абз.4) Отже, визнання Законом (107-17) правових актів такими, що втратили чинність, зупинення їх дії, внесення до них змін і доповнень стосовно закріплених в них прав і свобод людини і громадянина Конституційний Суд України вважає скасуванням або обмеженням цих прав і свобод».

5.4. Наведені рішення КСУ прямо підтверджують антиконституційність і сучасних аналогічних законів, релевантних питанню.

6. Є і зовсім свіже рішення КСУ, яке так само підтверджує антиконституційність правових актів, наведених в п.4 цього звернення. Це рішення стосується п.11 розділу ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ закону України «Про Державний бюджет України на 2016 рік», який є братом-близнюком п.9 розділу ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ закону України «Про Державний бюджет України на 2015 рік»:

п.9 розділу ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ закону України «Про Державний бюджет України на 2015 рік»: "9. Установити, що: ... норми і положення... статей 5 та 6 Закону України "Про соціальний захист дітей війни"... застосовуються у порядку та розмірах, встановлених Кабінетом Міністрів України, виходячи з наявних фінансових ресурсів державного і місцевого бюджетів та бюджетів фондів загальнообов'язкового державного соціального страхування".

і п.11 розділу ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ закону України «Про Державний бюджет України на 2016 рік»: "11. Установити, що норми і положення... Закону України "Про судоустрій і статус суддів"... застосовуються у порядку та розмірах, встановлених Кабінетом Міністрів України, виходячи з наявних фінансових ресурсів державного і місцевих бюджетів та бюджету Фонду соціального страхування України".

6.1. Рішенням від 03.07.16 №5-рп/2016 Конституційний суд України вказав на таке:

6.1.1. абз.2 п.1 мотивувальної частини: «Верховний Суд України обґрунтовує своє клопотання тим, що надання Кабінету Міністрів України повноважень застосовувати норми і положення Закону України „Про судоустрій і статус суддів“ від 7 липня 2010 року № 2453–VI зі змінами щодо порядку та розмірів фінансування судової влади виходячи з наявних фінансових ресурсів державного і місцевих бюджетів та бюджету Фонду соціального страхування України порушує засади поділу державної влади в Україні на законодавчу, виконавчу та судову, не відповідає правовій визначеності як елементу принципу верховенства права та гарантіям незалежності суддів, а також створює загрозу для функціонування судової системи в цілому»;

6.1.2. п.2.1 мотивувальної частини: «2.1. Україна відповідно до статей 1, 6 Основного Закону України є демократичною, правовою державою, в якій державна влада здійснюється на засадах її функціонального поділу та балансу між законодавчою, виконавчою та судовою гілками влади завдяки системі стримувань і противаг для досягнення цілей і завдань, передбачених Конституцією України.

Метою функціонального поділу державної влади на законодавчу, виконавчу та судову є, зокрема, розмежування повноважень між різними органами державної влади, що означає самостійне виконання кожним із них своїх функцій та здійснення повноважень відповідно до Конституції та законів України. Згідно із частиною другою статті 19 Конституції України органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.»

6.1.3. абз.2-6 п.2.2 мотивувальної частини: «Відповідно до статті 75 Основного Закону України єдиним органом законодавчої влади в Україні є парламент – Верховна Рада України. До виключних повноважень парламенту належить, зокрема, прийняття законів України (пункт 3 частини першої статті 85 Конституції України).

Повноваження єдиного органу законодавчої влади в Україні не можуть передаватись іншим органам чи посадовим особам, про що неодноразово вказував у своїх рішеннях Конституційний Суд України (рішення від 14 грудня 2000 року №15-рп/2000 та від 17 жовтня 2002 року № 17-рп/2002).

Кабінет Міністрів України є вищим органом у системі органів виконавчої влади, який у своїй діяльності керується Конституцією та законами України, а також указами Президента України та постановами Верховної Ради України, прийнятими відповідно до Конституції та законів України, видає постанови і розпорядження в межах своєї компетенції (частини перша, третя статті 113, частина перша статті 117 Основного Закону України). Пунктом 11 Прикінцевих положень Закону №928 Верховна Рада України надала Кабінету Міністрів України повноваження застосовувати норми і положення Закону №2453 у порядку та розмірах, встановлених Кабінетом Міністрів України, виходячи з наявних фінансових ресурсів державного і місцевих бюджетів та бюджету Фонду соціального страхування України, тобто вирішувати своїми актами питання фінансування органів судової влади.

Надання Кабінету Міністрів України таких повноважень означає, що вони поширюються на положення Закону №2453, зокрема, щодо: визначення кількості суддів у судах загальної юрисдикції; виплати винагороди народним засідателям; розміру суддівської винагороди; відпустки судді; забезпечення житлових умов судді; забезпечення потреб судді, пов'язаних з його діяльністю; забезпечення державного захисту суддів та членів їхніх сімей; питань соціального страхування судді; медичного обслуговування та санаторно-курортного лікування суддів та членів їхніх сімей; порядку та розмірів виплати пенсії або щомісячного довічного грошового утримання судді у відставці; забезпечення функціонування судової влади; засад фінансування судів; порядку фінансування судів; матеріального, побутового забезпечення та соціального захисту працівників судової системи (частина четверта статті 19, частина перша статті 64, статті 133, 134, 136, 137, 138, 139, 140, 141, 143, 145, 146, 147 Закону №2453).

Зазначені положення Закону №2453 стосуються питань забезпечення державою фінансування та належних умов для функціонування судів і діяльності суддів, що відповідно до пункту 14 частини першої статті 92,

частини першої статті 130 Основного Закону України мають врегулюватися лише законами України, а не актами Кабінету Міністрів України, як це передбачено пунктом 11 Прикінцевих положень Закону №928»; 6.1.4. вирішальна та резолютивна частини: «Таким чином, Конституційний Суд України дійшов висновку, що оспорюване положення пункту 11 Прикінцевих положень Закону №928 у тій частині, яка передбачає, що норми і положення Закону №2453 застосовуються у порядку та розмірах, встановлених Кабінетом Міністрів України, виходячи з наявних фінансових ресурсів державного і місцевих бюджетів та бюджету Фонду соціального страхування України, надає Кабінету Міністрів України повноваження на свій розсуд визначити видатки Державного бюджету України на фінансування судів і діяльності суддів, чим порушує конституційні засади поділу державної влади в Україні та становить загрозу для незалежності суддів, гарантування якої є забезпеченням конституційного права особи на судовий захист. Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 150, 153 Конституції України, статтями 51, 61, 63, 65, 67, 69, 71, 73 Закону України „Про Конституційний Суд України“, Конституційний Суд України вирішив:

1. Визнати таким, що не відповідає Конституції України (є неконституційним), положення пункту 11 Прикінцевих положень Закону України „Про Державний бюджет України на 2016 рік“ від 25 грудня 2015 року №928–VIII у тій частині, яка передбачає, що норми і положення Закону України „Про судоустрій і статус суддів“ (Відомості Верховної Ради України, 2010р., №41–45, ст.529) застосовуються у порядку та розмірах, встановлених Кабінетом Міністрів України, виходячи з наявних фінансових ресурсів державного і місцевих бюджетів та бюджету Фонду соціального страхування України.
2. Положення пункту 11 Прикінцевих положень Закону України „Про Державний бюджет України на 2016 рік“ від 25 грудня 2015 року №928–VIII у тій частині, яка передбачає, що норми і положення Закону України „Про судоустрій і статус суддів“ (Відомості Верховної Ради України, 2010 р., №41–45, ст.529) застосовуються у порядку та розмірах, встановлених Кабінетом Міністрів України, виходячи з наявних фінансових ресурсів державного і місцевих бюджетів та бюджету Фонду соціального страхування України, визнане неконституційним, втрачає чинність з дня ухвалення Конституційним Судом України цього рішення».
7. Таким чином, кумулятивна логіка ЧОТИРЬОХ наведених релевантних рішень Конституційного суду України прямо вказує на антиконституційність постанови Кабінету міністрів України від 28.12.11 №1381, п.9 розділу ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ закону України «Про Державний бюджет України на 2015 рік», ст.34 закону України» Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України», якими я обкрадена так само, як і сотні тисяч інших громадян України зі статусом дитини війни.
8. Крім того, влада обкрадає мільйони українців, включаючи і мене, ще в один неконституційний спосіб – шляхом свавільного обрізання конституційного прожиткового мінімуму.
  - 8.1. Так, відповідно до Конституції України,
    - 8.1.1. ст.46.3: «Пенсії, інші види соціальних виплат та допомоги, що є основним джерелом існування, мають забезпечувати рівень життя, не нижчий від прожиткового мінімуму, встановленого законом».
    - 8.1.2. ст.48: «Кожен має право на достатній життєвий рівень для себе і своєї сім'ї, що включає достатнє харчування, одяг, житло».
  - 8.2. На виконання ст.46 Конституції України ухвалений закон України «Про прожитковий мінімум», який в ст.1 і встановив прожитковий мінімум, а саме надав його поняття: «Прожитковий мінімум - вартісна величина достатнього для забезпечення нормального функціонування організму людини, збереження його здоров'я набору продуктів харчування (далі - набір продуктів харчування), а також мінімального набору непродовольчих товарів (далі - набір непродовольчих товарів) та мінімального набору послуг (далі - набір послуг), необхідних для задоволення основних соціальних і культурних потреб особистості».
  - 8.3. Перелік набору продуктів харчування, набору непродовольчих товарів і набору послуг (далі – Перелік) затверджений постановами Кабінету Міністрів України від 14.04.2000 №656 «Про затвердження наборів продуктів харчування, наборів непродовольчих товарів та наборів послуг для основних соціальних і демографічних груп населення», та прийнятою на її заміну постановою Кабінету Міністрів України від 11.10.16 №780 з такою ж назвою.
  - 8.4. А далі Кабмін має ВСТАНОВЛЮВАТИ конкретний черговий прожитковий мінімум (=вартість Переліку в конкретний момент часу) (далі по тексту – ПМ), відповідний ст.46 Конституції України, який потім ЗАТВЕРДЖУЄ Верховна Рада в законі про бюджет. Наскільки я розумію, КМУ має встановити ПМ як вартість Переліку шляхом підрахунку вартості усіх складових Переліку, на конкретний час, та наступного ухвалення власного рішення про встановлення ПМ на певний період часу.
  - 8.5. Однак, насправді не існує жодного рішення КМУ про встановлення ПМ, і в усіх законах про бюджет Верховна Рада ВСТАНОВЛЮЄ ПМ, а не ЗАТВЕРДЖУЄ раніше встановлений Кабміном, тобто, де-факто діє без законних повноважень на такі дії, та ще й за відсутності фактичних підстав (встановленого КМУ ПМ). Тобто,

ВРУ встановлює ПМ «від балди» - «по поняттям», а не за Конституцією та законом. Крім того, судячи з оприлюдненої на сайт МСПУ статистики (<http://www.msp.gov.ua/timeline/Pokazniki-socialnoi-sferi.html>), Радівський (читай – Кабмінівський) ПМ немає нічого спільного з конституційним ПМ (=вартістю Переліку), оскільки часто не досягає навіть половини останнього (і це якщо повірити на слово МСПУ – хоча насправді і там реальний ПМ обрізають щонайменше вдвічі-втричі. Напевно, саме тому МСПУ приховує в даний час публічну інформацію щодо обрахунку фактичного ПМ). Так, за офіційними даними:

Розмір прожиткового мінімуму у 2015-2016 роках (за законом та фактичний)

Місяць.

рік на одну особу на одну особу (з урахуванням суми податку на доходи

ФІЗИЧН. ОСІБ для дітей віком до 6 років для дітей віком від 6 до 18 років ДЛЯ

працевдатних

осіб для працевдатних осіб (з урахуванням суми податку на доходи для осіб, які втратили

працевдатність

	закон	факт	закон	факт	закон	факт	закон	факт	закон	факт	закон	факт	закон	факт
2015														
Січ.15	1176	1538	1618	1032	1477	1286	1877	1218	1611		1753	949	1224	
Лют.15	1176	1605	1693	1032	1535.	1286	1952	1218	1687		1840	949	1276	
Бер.15	1176	1757	185-9	1032	15«	1286	2137	1218	1851		2028	949	1391	
Кві.15	1176	2211	2352	1032	2109	1286	2593	1218	2317		2561	949	1822	
Трав.15	1176	2466	2629	1032	2356	1286	2858	1218	2580		2863	949		
2055														
Чер.15	1176	2555	2727	1032	2419	1286	2930	1218	2681		2978	949	2113	
Лип.15	1176	2571	2745	1032	2439	1286	2934	1218	2698		2997	949	2135	
Сер. 15	1176	2497	2664	1032	2381	1286	2873	1218	2610		2897	949	2084	
Вер15	1330	2518	2686	1167	2421	1455	2925	1378	2624		2913	1074	2103	
ЖОВ.15	1330	2388	2544	1167	2338	1455	2815	1378	2438		2757	1074		
1972														
Лис.15	1330	2487	2651	1167	2401	1455	2930	1378	25-91		2875	1074	2052	
Гру. 15	1330	2493	2658	1167	2418	1455	2951	1378	25-94		2878	1074	2060	
2016														
Січ.16	1330	2482	2676	1167	2460	1455	3091	1378	2543		2883	1074	2093	
Лют. 16	1330	2485'	2683	1167	2465.	1455	2996	1378	2551		2887	1074	2095	
Бер.16	1330	2491	2686	1167	2481	1455	3014	1378	2555-		2891	1074	2097	
Кв.16	1330	2496	2691	1167	2438	1455	3020	1378	2560		2897	1074	2102	
Трав.16	1399	2615	2823	1228	26-39	1531	3144	1450	2679		3037	1130		
2220														
Чер.16	1399	2683	29*03	1228	2644	1531	3177	1450	2767		3141	1130	2262	
Лип.16	1399	2709	2929	1228	2689	1531	3208	1450	2780		3156	1130	2303	
Сер. 16	1399	2669	2885-	1228	2657	1531	3169	1450	2736		3105	1130	2269	
Вер.16	1399	2687	29*34	1228	2683	1531	3204	1450	2751		3123	1130	2282	
ЖОВ.16	1399	2719	2938	1228	2722	1531	3260	1450	2779		3155	1130		
2309														
Лис.16	1399	X	X	1228	X	1531	X	1450	X		X	1130	X	
ГРУ 16	1544	X	X	1355	X	1689	X	1603	X		X	1247	X	

8.5.1. Така суттєва розбіжність демонструє страшні факти: офіційно встановлюваний ВРУ в антиконституційний спосіб ПМ не має нічого спільного навіть з тим принизливим Переліком, який де-факто не охоплює навіть третини мінімальних фізіологічних та соціальних потреб сучасного українця. Це означає, що фактична=конституційна вартість ПМ ніколи не застосовується в політиці та бюджетному законодавстві України: щороку українські нувориші малюють цифри ПМ з великим апломбом, але «по поняттям», а Перелік існує собі автономно – «для меблів». Аналогічно розвивається і ситуація з бюджетом-2017. Нескладно пересвідчитись, що в жовтні 2016 року відсоток «законного» ПМ в порівнянні з фактичним невпинно повзе до нуля, і лише для працевдатних осіб «законний» ПМ складає 52,17% фактичного, а для усіх «утриманців» - дітей та непрацевдатних, він не досягає навіть половини фактичного (за версією МСПУ).

9. Виходячи з викладеного, звертаюсь до Уповноваженого Верховної Ради з прав людини з цим зверненням про звернення до Конституційного Суду України, відповідно до ст.13.3) закону України «Про Уповноваженого

Верховної Ради України з прав людини», з поданням про невідповідність ст.ст.6, 8, 19, 21, 22, 46, 48, 92, 95 Конституції України:

9.1. ст.7 закону України «Про Державний бюджет України на 2015 рік», ст.7 закону України «Про Державний бюджет України на 2016 рік» 1) в частині встановлення прожиткового мінімуму на 2015 та 2016 роки без повноважень на такі рішення та 2) в частині визначення прожиткового мінімуму в розмірі, суттєво заниженому в порівнянні з вимогами ст.46 Конституції України;

9.2. п.9 розділу ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ закону України «Про Державний бюджет України на 2015 рік», ст.34 закону України» Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України», постанови Кабінету міністрів України від 28.12.11 №1381 в частині антиконституційного зменшення розміру доплати дитині війни в порівнянні із законом.

10. Відповідно до ст.20 закону України «Про звернення громадян», прошу розглянути моє звернення у скорочений 10-денний строк, оскільки питання стосується сотень тисяч українських людей, а тому містить важливий суспільний інтерес, і щоденне зволікання з поновлення моїх порушених прав, викладених в цьому зверненні, є загрозовим для мого життя.

10.1. Відповідно до ст.20 закону України «Про звернення громадян», прошу розглянути моє звернення як людини з інвалідністю 1А групи – особи, яка має пільги за законодавством, у першочерговому порядку.

11. Відповідь та ухвалене за цим зверненням рішення прошу надати мені на домашню адресу.

Повідомляю, що я не даю згоди на використання будь-якої інформації стосовно мене та моїх персональних даних, включно будь-яких контактних даних, крім домашньої адреси, для будь-якої мети і в будь-який спосіб, включаючи і для комунікації зі мною, за виключенням мети, вказаної в цьому зверненні.

Додатки (в копіях): довідка МСЕК, довідка ПФУ, додатковий примірник цього звернення в docx-форматі – в доданих файлах. Інші потрібні наявні документи будуть надані на першу ж вимогу.

22.11.16

Г.С. Щербата »

(Кінець цитати).

2. 07.12.16 о 17-54 я звернулась до Уповноваженого з електронним письмовим листом «Доповнення до звернення №16-16» і додатково просила, серед іншого, звернутись до Конституційного Суду України, відповідно до ст.13.3) закону України «Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини», з поданням про невідповідність ст.ст.3, 6, 8, 19, 21, 22, 46, 48, 92, 95 Конституції України п.5) ст.63 розділу I закону України «Про внесення змін до Бюджетного кодексу України щодо реформи міжбюджетних відносин» від 28.12.2014 №79-VIII; відповідь та ухвалене рішення за цим зверненням просила надати мені на домашню адресу.

2.1. Далі наводиться повний текст «Доповнення до звернення №16-16» (цитата):

«Прошу підтвердити отримання цього електронного листа за призначенням відповідно до приписів ст.7 Розділу III «Порядку роботи з електронними документами у діловодстві та їх підготовки до передавання на архівне зберігання», затвердженого Наказом Міністерства юстиції України від 11.11.2014 № 1886/5.

Уповноваженій Верховної Ради України з прав людини

м. Київ, 01008, вул. Інститутська, 21/8, hotline@ombudsman.gov.ua, 0800-50-17-20

Щербата Галина Сергіївна, людина з інвалідністю 1А групи,

21037, м. Вінниця, xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

про звернення до

Конституційного Суду України

Д о п о в н е н н я д о З В Е Р Н Е Н Н Я №16-16

22.11.16 я подала звернення №16-16 про звернення до Конституційного Суду України Цей лист є

доповненням і невід'ємною складовою частиною мого звернення №16-16, я доповнюю його наступним.

12. Законом України «Про внесення змін до Бюджетного кодексу України щодо реформи міжбюджетних відносин» від 28.12.2014 №79-VIII внесені зміни до Бюджетного кодексу України, зокрема, п.5) ст.63 розділу I ухвалене наступне:

I. Внести до Бюджетного кодексу України (Відомості Верховної Ради України, 2010 р., №50-51, ст. 572) такі зміни:

63. У розділі VI "Прикінцеві та перехідні положення":

5) доповнити пунктами 17-27 такого змісту:

«26. Установити, що норми і положення статей 20, 21, 22, 23, 30, 31, 37, 39, 48, 50, 51, 52 та 54 Закону України "Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи" (Відомості Верховної Ради України, 1992 р., № 13, ст. 178); статей 5 та 6 Закону України "Про соціальний захист дітей

війни" (Відомості Верховної Ради України, 2005 р., № 4, ст. 94); Закону України "Про індексацію грошових доходів населення" (Відомості Верховної Ради України, 2003 р., № 15, ст. 111); частин першої та другої статті 9, статей 14, 22, 36, 37 та 43 Закону України "Про пенсійне забезпечення осіб, звільнених з військової служби, та деяких інших осіб" (Відомості Верховної Ради України, 1992 р., № 29, ст. 399); частини другої статті 12, пункту "ж" частини першої статті 77 Основ законодавства України про охорону здоров'я (Відомості Верховної Ради України, 1993 р., № 4, ст. 19); статей 12, 13, 14, 15 та 16 Закону України "Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту" (Відомості Верховної Ради України, 1993 р., № 45, ст. 425); статті 9 Закону України "Про основні засади соціального захисту ветеранів праці та інших громадян похилого віку в Україні" (Відомості Верховної Ради України, 1994 р., № 4, ст. 18); статті 43 Гірничого закону України (Відомості Верховної Ради України, 1999 р., № 50, ст. 433); статей 6-1, 6-2, 6-3 та 6-4 Закону України "Про жертви нацистських переслідувань" (Відомості Верховної Ради України, 2000 р., № 24, ст. 182); статті 4 Закону України "Про встановлення державної допомоги постраждалим учасникам масових акцій громадського протесту та членам їх сімей" (Відомості Верховної Ради України, 2014 р., № 12, ст. 187); Закону України "Про вищу освіту" (Відомості Верховної Ради України, 2014 р., № 37-38, ст. 2004); частини першої статті 25, частини другої статті 35, частини четвертої статті 36, частини п'ятої статті 41, статті 57, частини другої статті 61 Закону України "Про освіту" (Відомості Верховної Ради України, 1996 р., № 21, ст. 84); абзацу другого частини шостої статті 11, частин першої, другої, п'ятої статті 14, статті 21, абзаців другого - дев'ятого частини першої статті 25 Закону України "Про загальну середню освіту" (Відомості Верховної Ради України, 1999 р., № 28, ст. 230); абзацу першого частини другої, абзаців другого, четвертого та п'ятого частини третьої статті 18, абзацу третього частини четвертої статті 21, абзацу першого частини першої статті 22 Закону України "Про позашкільну освіту" (Відомості Верховної Ради України, 2000 р., № 46, ст. 393); частини другої статті 14, абзацу другого частини шостої статті 16, абзацу другого частини третьої статті 30, частини п'ятої статті 35 Закону України "Про дошкільну освіту" (Відомості Верховної Ради України, 2001 р., № 49, ст. 259); абзацу другого частини першої статті 26, статті 28 Закону України "Про зайнятість населення" (Відомості Верховної Ради України, 2013 р., № 24, ст. 243); статті 5 Закону України "Про підвищення престижності шахтарської праці" (Відомості Верховної Ради України, 2008 р., № 42-43, ст. 293); частини першої статті 25, статті 26 Закону України "Про дипломатичну службу" (Відомості Верховної Ради України, 2002 р., № 5, ст. 29); частини третьої статті 22, частини третьої статті 29 Закону України "Про культуру" (Відомості Верховної Ради України, 2011 р., № 24, ст. 168); статті 14 Закону України "Про Суспільне телебачення і радіомовлення України" (Відомості Верховної Ради України, 2014 р., № 27, ст. 904); статті 44 Закону України "Про професійні спілки, їх права та гарантії діяльності" (Відомості Верховної Ради України, 1999 р., № 45, ст. 397); частини третьої статті 119, статті 250 Кодексу законів про працю України (Відомості Верховної Ради УРСР, 1971 р., додаток до № 50, ст. 375); частини другої статті 13, частини першої статті 14, абзацу сьомого частини другої статті 21 Закону України "Про театри і театральну справу" (Відомості Верховної Ради України, 2005 р., № 26, ст. 350); абзаців восьмого та дев'ятого частини другої статті 28 Закону України "Про музеї та музейну справу" (Відомості Верховної Ради України, 1995 р., № 25, ст. 191); частини четвертої статті 19 Закону України "Про охорону праці" (Відомості Верховної Ради України, 2003 р., № 2, ст. 10); частини четвертої статті 23, частин третьої, дев'ятнадцятої, двадцятої, двадцять дев'ятої статті 24, частини третьої статті 34 Закону України "Про наукову та науково-технічну діяльність" (Відомості Верховної Ради України, 1999 р., № 2-3, ст. 20); частин третьої, четвертої та п'ятої статті 26 Закону України "Про фізичну культуру і спорт" (Відомості Верховної Ради України, 2010 р., № 7, ст. 50); частини третьої статті 69, статті 129, частини першої статті 144 Закону України "Про судову систему і статус суддів" (Відомості Верховної Ради України, 2010 р., №№ 41-45, ст. 529); пункту 6 розділу VI "Прикінцеві та перехідні положення" Закону України "Про безоплатну правову допомогу" (Відомості Верховної Ради України, 2011 р., № 51, ст. 577); абзацу п'ятого частини третьої статті 5, частини п'ятої статті 19 Закону України "Про охорону дитинства" (Відомості Верховної Ради України, 2001 р., № 30, ст. 142); абзацу другого пункту 30 частини першої статті 26 Закону України "Про місцеве самоврядування в Україні" (Відомості Верховної Ради України, 1997 р., № 24, ст. 170); другого речення частини п'ятої статті 6 Закону України "Про пріоритетність соціального розвитку села та агропромислового комплексу в народному господарстві" (Відомості Верховної Ради України, 1992 р., № 32, ст. 453); абзацу третього частини другої статті 47 Закону України "Про професійно-технічну освіту" (Відомості Верховної Ради України, 1998 р., № 32, ст. 215); частини третьої статті 15 Закону України "Про бібліотеки і бібліотечну справу" (Відомості Верховної Ради України, 2000 р., № 23, ст. 177); частин четвертої, п'ятої, шостої статті 14 Закону України "Про державну підтримку засобів масової інформації та соціальний захист журналістів" (Відомості Верховної Ради України, 1997 р., № 50, ст. 302); частини першої статті 25 Закону України "Про оздоровлення та відпочинок дітей" (Відомості Верховної Ради України, 2008 р., № 45, ст. 313); Закону України "Про державну службу" (Відомості Верховної Ради України, 2012 р., № 26, ст. 273); статті 16 Закону України "Про запобігання корупції" (Відомості Верховної Ради України, 2014 р., № 49, ст.

2056); частини першої статті 21 Закону України "Про військовий обов'язок і військову службу" (Відомості Верховної Ради України, 2006 р., № 38, ст. 324); абзаців третього і четвертого підпункту 3 пункту 8 розділу I Закону України "Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо удосконалення оборонно-мобілізаційних питань під час проведення мобілізації" (Відомості Верховної Ради України, 2014 р., № 29, ст. 942); статті 9-1, абзаців першого і другого пункту 2 статті 15 Закону України "Про соціальний і правовий захист військовослужбовців та членів їх сімей" (Відомості Верховної Ради України, 1992 р., № 15, ст. 190); частини сьомої статті 21 Закону України "Про Національну гвардію України" (Відомості Верховної Ради України, 2014 р., № 17, ст. 594), абзацу шостого частини третьої статті 6 Закону України "Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію" (Відомості Верховної Ради України, 2005 р., № 16, ст. 255); статей 6 і 7 Закону України "Про відновлення прав осіб, депортованих за національною ознакою" (Відомості Верховної Ради України, 2014 р., № 26, ст. 896); статті 81, частин шістнадцятої, сімнадцятої, вісімнадцятої статті 86, пунктів 13, 14 розділу XIII "Перехідні положення" Закону України від 14 жовтня 2014 року "Про прокуратуру" застосовуються у порядку та розмірах, встановлених Кабінетом Міністрів України, виходячи з наявних фінансових ресурсів державного і місцевого бюджетів та бюджетів фондів загальнообов'язкового державного соціального страхування».

12.1. Наведений закон стосується мене безпосередньо щодо включених до нього законів в Україні "Про соціальний захист дітей війни", "Про індексацію грошових доходів населення", "Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту", Основ законодавства України про охорону здоров'я, "Про основні засади соціального захисту ветеранів праці та інших громадян похилого віку в Україні", "Про пріоритетність соціального розвитку села та агропромислового комплексу в народному господарстві", "Про вищу освіту", "Про освіту", "Про загальну середню освіту", "Про позашкільну освіту", "Про культуру", "Про Суспільне телебачення і радіомовлення України", "Про театри і театральну справу", "Про музеї та музейну справу", "Про безоплатну правову допомогу", "Про охорону дитинства", "Про бібліотеки і бібліотечну справу", "Про оздоровлення та відпочинок дітей", оскільки вказані закони встановлюють і мої особисті права, і мої права на сімейне життя, в частині прав мого чоловіка та моєї онучки, які зачіпають і мене. Будь-яке скорочення фінансування будь-якого з наведених законів – а саме це дозволяє оспорюваний закон – обов'язково тягне і звуження чи обмеження моїх прав, передбачених цими законами, або ж зниження якості надаваних за ними послуг.

12.2. Також, опосередковано цей закон стосується мене і щодо усіх інших названих в ньому законів, оскільки завдяки їм я правомірно очікую на власний захист українським військовослужбовцем від агресора, на якісні недорогі продукти українського селянина–виробника на моєму столі, на достатність в державі кам'яного вугілля, яке забезпечує багато виробництв потрібних мені товарів, на правдивий і якісний інформаційний продукт, вироблений українською журналістикою, і на масові акції громадського протесту на вулицях моєї держави проти злочинної влади.

12.3. Крім того, оспорюваний закон порушує і моє конституційне право жити в демократичній державі, де право КОЖНОГО гарантується і виконується. Я не бажаю жити в бандитській державі, а вказаний закон встановлює правила життя не за Конституцією, а «по поняттям».

12.4. От наш суд вже настільки скурвився, що оспорує в кілометровому абзаці лише два слова про свої шкурні інтереси – їм, бачте, замало 216 тис. грн. в місяць, їм віддай усі 316 тис. грн. в місяць. А весь народ, який, за цим же абзацом, втрачає навіть на хліб і ліки – так це ж сброд, хай здихає далі. І в судових рішеннях будемо посилатись на цей самий абзац, стверджуючи законність обдирання народу: адже неконституційними визнано лише два слова про білу кость і голубу кров, а в остальному – все хорошо, прекрасная маркиза! Всё путём!

13. Наведений закон, так само, як і решта названих антиконституційними в моєму зверненні від 22.11.16 №16-16, не відповідає Конституції України принаймні з двох підстав:

13.1. порушує засади поділу державної влади в Україні на законодавчу, виконавчу та судову, не відповідає правовій визначеності як елементу принципу верховенства права;

13.2. скасовує або обмежує закріплені Конституції України права і свободи людини і громадянина.

14. Також, наведений закон суперечить і ст.3 Конституції України, а саме: «Людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю.

Права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави. Держава відповідає перед людиною за свою діяльність. Утвердження і забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави».

15. Мої аргументи на користь неконституційності вказаного закону є такими:

16. Щодо порушення засад поділу державної влади в Україні.

16.1. На цей рахунок існує рішення Конституційного Суду України, яке прямо встановлює факт порушення засад поділу державної влади в Україні і підтверджує антиконституційність аналогічного закону. Це рішення

стосується п.11 розділу ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ закону України «Про Державний бюджет України на 2016 рік», який є братом-близнюком і за змістом, і за формою оспорюваного цим зверненням закону: ВІЗНАНИЙ НЕКОНСТИТУЦІЙНИМ!!!!

п.11 розділу ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ закону України «Про Державний бюджет України на 2016 рік»

Оспорюваний

п.5) ст.63 розділу I Закону України «Про внесення змін до Бюджетного кодексу України щодо реформи міжбюджетних відносин»

11. Установити, що

норми і положення... Закону України "Про судоустрій і статус суддів"... застосовуються у порядку та розмірах, встановлених Кабінетом Міністрів України, виходячи з наявних фінансових ресурсів державного і місцевих бюджетів та бюджету Фонду соціального страхування України. 26. Установити, що

норми і положення статей... (далі багато законів і багато статей)...

застосовуються у порядку та розмірах, встановлених Кабінетом Міністрів України, виходячи з наявних фінансових ресурсів державного і місцевого бюджетів та бюджетів фондів загальнообов'язкового державного соціального страхування».

16.2. Рішенням від 08.07.16 №5-рп/2016 Конституційний суд України вказав на таке:

16.2.1. абз.2 п.1 мотивувальної частини: «Верховний Суд України обґрунтовує своє клопотання тим, що надання Кабінету Міністрів України повноважень застосовувати норми і положення Закону України „Про судоустрій і статус суддів“ від 7 липня 2010 року № 2453–VI зі змінами щодо порядку та розмірів фінансування судової влади виходячи з наявних фінансових ресурсів державного і місцевих бюджетів та бюджету Фонду соціального страхування України порушує засади поділу державної влади в Україні на законодавчу, виконавчу та судову, не відповідає правовій визначеності як елементу принципу верховенства права та гарантіям незалежності суддів, а також створює загрозу для функціонування судової системи в цілому»;

16.2.2. п.2.1 мотивувальної частини: «2.1. Україна відповідно до статей 1, 6 Основного Закону України є демократичною, правовою державою, в якій державна влада здійснюється на засадах її функціонального поділу та балансу між законодавчою, виконавчою та судовою гілками влади завдяки системі стримувань і противаг для досягнення цілей і завдань, передбачених Конституцією України.

Метою функціонального поділу державної влади на законодавчу, виконавчу та судову є, зокрема, розмежування повноважень між різними органами державної влади, що означає самостійне виконання кожним із них своїх функцій та здійснення повноважень відповідно до Конституції та законів України. Згідно із частиною другою статті 19 Конституції України органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.»

16.2.3. абз.2-6 п.2.2 мотивувальної частини: «Відповідно до статті 75 Основного Закону України єдиним органом законодавчої влади в Україні є парламент – Верховна Рада України. До виключних повноважень парламенту належить, зокрема, прийняття законів України (пункт 3 частини першої статті 85 Конституції України).

Повноваження єдиного органу законодавчої влади в Україні не можуть передаватись іншим органам чи посадовим особам, про що неодноразово вказував у своїх рішеннях Конституційний Суд України (рішення від 14 грудня 2000 року №15-рп/2000 та від 17 жовтня 2002 року № 17-рп/2002).

Кабінет Міністрів України є вищим органом у системі органів виконавчої влади, який у своїй діяльності керується Конституцією та законами України, а також указами Президента України та постановами Верховної Ради України, прийнятими відповідно до Конституції та законів України, видає постанови і розпорядження в межах своєї компетенції (частини перша, третя статті 113, частина перша статті 117 Основного Закону України). Пунктом 11 Прикінцевих положень Закону №928 Верховна Рада України надала Кабінету Міністрів України повноваження застосовувати норми і положення Закону №2453 у порядку та розмірах, встановлених Кабінетом Міністрів України, виходячи з наявних фінансових ресурсів державного і місцевих бюджетів та бюджету Фонду соціального страхування України, тобто вирішувати своїми актами питання фінансування органів судової влади.

Надання Кабінету Міністрів України таких повноважень означає, що вони поширюються на положення Закону №2453, зокрема, щодо: визначення кількості суддів у судах загальної юрисдикції; виплати винагороди народним засідателям; розміру суддівської винагороди; відпустки судді; забезпечення житлових умов судді; забезпечення потреб судді, пов'язаних з його діяльністю; забезпечення державного захисту суддів та членів їхніх сімей; питань соціального страхування судді; медичного обслуговування та санаторно-курортного лікування суддів та членів їхніх сімей; порядку та розмірів виплати пенсії або щомісячного довічного грошового утримання судді у відставці; забезпечення функціонування судової влади; засад фінансування

судів; порядку фінансування судів; матеріального, побутового забезпечення та соціального захисту працівників судової системи (частина четверта статті 19, частина перша статті 64, статті 133, 134, 136, 137, 138, 139, 140, 141, 143, 145, 146, 147 Закону №2453).

Зазначені положення Закону №2453 стосуються питань забезпечення державою фінансування та належних умов для функціонування судів і діяльності суддів, що відповідно до пункту 14 частини першої статті 92, частини першої статті 130 Основного Закону України мають врегульовуватися лише законами України, а не актами Кабінету Міністрів України, як це передбачено пунктом 11 Прикінцевих положень Закону №928»; 16.2.4. вирішальна та резолютивна частини: «Таким чином, Конституційний Суд України дійшов висновку, що оспорюване положення пункту 11 Прикінцевих положень Закону №928 у тій частині, яка передбачає, що норми і положення Закону №2453 застосовуються у порядку та розмірах, встановлених Кабінетом Міністрів України, виходячи з наявних фінансових ресурсів державного і місцевих бюджетів та бюджету Фонду соціального страхування України, надає Кабінету Міністрів України повноваження на свій розсуд визначати видатки Державного бюджету України на фінансування судів і діяльності суддів, чим порушує конституційні засади поділу державної влади в Україні та становить загрозу для незалежності суддів, гарантування якої є забезпеченням конституційного права особи на судовий захист.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 150, 153 Конституції України, статтями 51, 61, 63, 65, 67, 69, 71, 73 Закону України „Про Конституційний Суд України“, Конституційний Суд України вирішив:

1. Визнати таким, що не відповідає Конституції України (є неконституційним), положення пункту 11 Прикінцевих положень Закону України „Про Державний бюджет України на 2016 рік“ від 25 грудня 2015 року №928–VIII у тій частині, яка передбачає, що норми і положення Закону України „Про судоустрій і статус суддів“ (Відомості Верховної Ради України, 2010р., №41–45, ст.529) застосовуються у порядку та розмірах, встановлених Кабінетом Міністрів України, виходячи з наявних фінансових ресурсів державного і місцевих бюджетів та бюджету Фонду соціального страхування України.

2. Положення пункту 11 Прикінцевих положень Закону України „Про Державний бюджет України на 2016 рік“ від 25 грудня 2015 року №928–VIII у тій частині, яка передбачає, що норми і положення Закону України „Про судоустрій і статус суддів“ (Відомості Верховної Ради України, 2010 р., №41–45, ст.529) застосовуються у порядку та розмірах, встановлених Кабінетом Міністрів України, виходячи з наявних фінансових ресурсів державного і місцевих бюджетів та бюджету Фонду соціального страхування України, визнане неконституційним, втрачає чинність з дня ухвалення Конституційним Судом України цього рішення».

16.3. Виходячи з наявної практики Конституційного Суду України, враховуючи ідентичність оспорюваного закону – і юридичну, і навіть лінгвістичну, – наведеному вже неконституційному закону, очевидно, що так само неконституційним де-факто, але поки що не де-юре є і оспорюваний цим зверненням закон.

17. Щодо скасування або обмеження закріплених Конституцією України прав і свобод людини і громадянина. З цього питання також існує чимало підтверджуючих рішень Конституційного Суду України, зокрема, 17.1. в Рішенні КСУ від 22.09.05 року №5-рп/2005 Конституційний суд України вказав на таке: (абз.4 п.5.2 мотивувальної частини), «Згідно зі статтею 22 Конституції України конституційні права і свободи гарантуються і не можуть бути скасовані (частина друга), при прийнятті нових законів або внесенні змін до чинних законів не допускається звуження змісту та обсягу існуючих прав і свобод (частина третя). Скасування конституційних прав і свобод — це їх офіційна (юридична або фактична) ліквідація. Звуження змісту та обсягу прав і свобод є їх обмеженням. У традиційному розумінні діяльності визначальними поняття змісту прав людини є умови і засоби, які становлять можливості людини, необхідні для задоволення потреб її існування та розвитку. Обсяг прав людини — це їх сутнісна властивість, виражена кількісними показниками можливостей людини, які відображені відповідними правами, що не є однорідними і загальними. Загальновизнаним є правило, згідно з яким сутність змісту основного права в жодному разі не може бути порушена».

17.2. в Рішенні КСУ від 09.07.07 року №6-рп/2007 Конституційний суд України вказав на таке: (починаючи з п.3.1. мотивувальної частини):«У Конституції України Україну проголошено демократичною, соціальною, правовою державою (стаття 1), визнано, що найвищою соціальною цінністю в Україні є людина, її права і свободи та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави, а їх утвердження і забезпечення є головним обов'язком держави (стаття 3), права і свободи людини є невідчужуваними та непорушними (стаття 21), їх зміст і обсяг при прийнятті нових законів або внесенні змін до чинних законів не може бути звужений (стаття 22).

Аналіз законодавчої діяльності Верховної Ради України свідчить про те, що при прийнятті законів про Державний бюджет України систематично зупиняється дія інших законів України щодо надання пільг, компенсацій і гарантій, які є складовою конституційного права громадян на соціальний захист і достатній рівень життя кожного (статті 46, 48 Конституції України).

Зупинення дії законів є способом тимчасового припинення їх дії в часі та/або за колом осіб і має здійснюватися відповідно до вимог Конституції України. Ця юридична процедура знаходиться в органічному зв'язку із скасуванням законів, внесенням до них змін та доповнень. Отже, у такому випадку законом про Державний бюджет України припиняється на певний строк правове регулювання відносин у сфері соціального захисту, зупиняється дія механізму реалізації конституційних соціально-економічних прав громадян, що призводить до обмеження права на соціальний захист. Систематичне зупинення законами про Державний бюджет України дії чинних законів України щодо надання пільг, компенсацій і гарантій фактично скасовує їх дію.

Зупинення дії положень законів, якими визначено права і свободи громадян, їх зміст та обсяг, є обмеженням прав і свобод і може мати місце лише у випадках, передбачених Основним Законом України. У статті 64 Конституції України вичерпно визначено такі випадки, а саме передбачено, що в умовах воєнного або надзвичайного стану можуть встановлюватися окремі обмеження прав і свобод людини із зазначенням строку дії цих обмежень, та визначено ряд прав і свобод, які не можуть бути обмежені за жодних обставин. Внаслідок зупинення на певний час дії чинних законів України, якими встановлено пільги, компенсації чи інші форми соціальних гарантій, відбувається фактичне зниження життєвого рівня громадян, який не може бути нижчим від встановленого законом прожиткового мінімуму (частина третя статті 46 Конституції України), та порушується гарантоване у статті 48 Конституції України право кожного на достатній життєвий рівень. Отже, відповідно до частини третьої статті 22, статті 64 Конституції України право громадян на соціальний захист, інші соціально-економічні права можуть бути обмежені, у тому числі зупиненням дії законів (їх окремих положень), лише в умовах воєнного або надзвичайного стану на певний строк.

Таку правову позицію Конституційний Суд України висловив у Рішенні від 20 березня 2002 року N 5-рп/2002 (справа щодо пільг, компенсацій і гарантій) (пункт 6 мотивувальної частини).

3.2. Утверджуючи і забезпечуючи права і свободи громадян, держава окремими законами України встановила певні соціальні пільги, компенсації і гарантії, що є складовою конституційного права на соціальний захист і юридичними засобами здійснення цього права, а тому відповідно до частини другої статті 6, частини другої статті 19, частини першої статті 68 Конституції України вони є загальнообов'язковими, однаковою мірою мають додержуватися органами державної влади, місцевого самоврядування, їх посадовими особами. Невиконання державою своїх соціальних зобов'язань щодо окремих осіб ставить громадян у нерівні умови, підриває принцип дорівності особи до держави, що закономірно призводить до порушення принципів соціальної, правової держави.

Принципи соціальної держави втілено також у ратифікованих Україною міжнародних актах: Міжнародному пакті про економічні, соціальні і культурні права 1966 року, Європейській соціальній хартії (переглянутій) 1996 року, Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року, та рішеннях Європейського суду з прав людини. Зокрема, згідно зі статтею 12 Європейської соціальної хартії (переглянутої) 1996 року держава зобов'язана підтримувати функціонування системи соціального забезпечення, її задовільний рівень, докладати зусиль для її поступового посилення тощо.

Конституційний Суд України неодноразово розглядав за зверненнями суб'єктів права на конституційне подання справи і приймав рішення, у яких визнавав окремі положення законів про Державний бюджет України щодо зупинення або обмеження пільг, компенсацій і гарантій такими, що не відповідають Конституції України (рішення Конституційного Суду України від 20 березня 2002 року N5-рп/2002 (справа щодо пільг, компенсацій і гарантій), від 17 березня 2004 року N7-рп/2004 (справа про соціальний захист військовослужбовців та працівників правоохоронних органів), від 1 грудня 2004 року N20-рп/2004 (справа про зупинення дії або обмеження пільг, компенсацій і гарантій), від 11 жовтня 2005 року N8-рп/2005 (справа про рівень пенсії і щомісячного довічного грошового утримання). Проте, незважаючи на зазначені рішення Конституційного Суду України, ревізія законами про Державний бюджет України пільг, компенсацій і гарантій, яку започатковано у 1995 році, набула системного характеру.

4. У частині другій статті 8 Конституції України встановлено вимогу щодо законів України – усі вони приймаються виключно на основі Конституції України і повинні відповідати їй.

До повноважень Верховної Ради України як єдиного органу законодавчої влади в Україні належить прийняття законів (пункт 3 частини першої статті 85, стаття 91 Конституції України). Виключно законами України встановлюються, зокрема, Державний бюджет України і бюджетна система України (пункт 1 частини другої статті 92 Конституції України). Державний бюджет України затверджується щорічно Верховною Радою України на період з 1 січня по 31 грудня, а за особливих обставин – на інший період (частина перша статті 96 Конституції України), шляхом прийняття відповідного закону.

5. Проаналізувавши зазначені положення Конституції України, Кодексу (2542-14), практику зупинення законом про Державний бюджет України дії інших законів України, Конституційний Суд України дійшов висновку, що

зупинення законом про Державний бюджет України дії інших законів України щодо надання пільг, компенсацій і гарантій, внесення змін до інших законів України, встановлення іншого (додаткового) правового регулювання відносин, ніж передбачено законами України, не відповідає статтям 1, 3, частині другій статті 6, частині другій статті 8, частині другій статті 19, статтям 21, 22, пункту 1 частини другої статті 92, частинам першій, другій, третій статті 95 Конституції України.

Таким чином, Верховна Рада України не повноважна при прийнятті закону про Державний бюджет України включати до нього положення про внесення змін до чинних законів України, зупиняти дію окремих законів України та/або будь-яким чином змінювати визначене іншими законами України правове регулювання суспільних відносин»;

п.1 резолютивної частини: «Визнати такими, що не відповідають Конституції України (є неконституційними), такі положення Закону України “Про Державний бюджет України на 2007 рік”:

(абз. 7) - пункту 12 статті 71 (489-16), яким зупинено на 2007 рік дію статті 6 Закону України “Про соціальний захист дітей війни” (2195-15), з урахуванням статті 111 цього Закону;

(абз.21) - статті 111 (489-16), за якою підвищення до пенсії або щомісячного довічного грошового утримання чи державної соціальної допомоги, яка виплачується замість пенсії, відповідно до статті 6 Закону України “Про соціальний захист дітей війни” виплачується особам, які є інвалідами (крім тих, на яких поширюється дія Закону України “Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту”), у розмірі 50 відсотків від розміру надбавки, встановленої для учасників війни»;

п.4 резолютивної частини: «Звернути увагу Верховної Ради України, Президента України, Кабінету Міністрів України на необхідність додержання положень статей 1, 3, 6, 8, 19, 22, 95, 96 Конституції України, статей 4, 27, частини другої статті 38 Бюджетного кодексу України (2542-14) при підготовці, прийнятті та введенні в дію закону про Державний бюджет України».

17.3. в Рішенні КСУ від 22.05.08 №10-рп/2008 Конституційний суд України вказав на таке: «п. 5 мотивувальної частини: «5. Проведений Конституційним Судом України порівняльно-правовий аналіз відповідних норм Конституції України, оспорюваних положень Закону (107-17), інших правових актів та виходячи з правових позицій Конституційного Суду України стосовно ініційованих у конституційних поданнях питань дає підстави для таких висновків.

5.3. (абз.2 та 3): Ухвалюючи Рішення від 9 липня 2007 року №6-рп/2007 (справа про соціальні гарантії громадян), Конституційний Суд України звернув увагу Верховної Ради України, Президента України, Кабінету Міністрів України на необхідність додержання положень статей 1, 3, 6, 8, 19, 22, 95, 96 Конституції України, статей 4, 27, частини другої статті 38 Кодексу (2542-14) при підготовці, прийнятті та введенні в дію закону про Держбюджет. Ця рекомендація ґрунтувалася на правових позиціях Суду, висловлених у зазначеному Рішенні, відповідно до яких: стаття 38 Кодексу (2542-14) конкретизує вимоги частини другої статті 95 Конституції України щодо змісту закону про Держбюджет; у сукупності вказані статті Кодексу (2542-14) і Конституції України визначають вичерпний перелік правовідносин, які повинні регулюватися законом про Держбюджет — встановлення тільки доходів та видатків держави на загальносуспільні потреби, а тому закон про Держбюджет не може скасовувати чи змінювати обсяг прав і обов’язків, пільг, компенсацій і гарантій, передбачених іншими законами України (абзаци четвертий, п’ятий, шостий, восьмий пункту 4 мотивувальної частини). У зв’язку з цим Конституційний Суд України дійшов висновку, що “зупинення законом про Державний бюджет України дії інших законів України щодо надання пільг, компенсацій і гарантій, внесення змін до інших законів України, встановлення іншого (додаткового) правового регулювання відносин, ніж передбачено законами України, не відповідає статтям 1, 3, частині другій статті 6, частині другій статті 8, частині другій статті 19, статтям 21, 22, пункту 1 частини другої статті 92, частинам першій, другій, третій статті 95 Конституції України” (абзац перший пункту 5 мотивувальної частини).

При прийнятті оспорюваного Закону (107-17) всупереч зазначеним правовим позиціям законодавець вийшов за межі правового регулювання бюджетних відносин: зупинив дію окремих положень законів (стаття 67 розділу I) (107-17) і вніс до ряду законодавчих актів зміни і доповнення та визнав деякі з них нечинними (розділ II).

7.1. Однією з конституційних гарантій прав і свобод людини і громадянина є недопущення їх скасування (частина друга статті 22 Конституції України) чи звуження їх змісту та обсягу при прийнятті нових законів або внесенні змін до чинних законів (частина третя статті 22 Конституції України).

(абз.3) Тлумачення словосполучення “звуження змісту та обсягу прав і свобод людини і громадянина”, що міститься в частині третій статті 22 Конституції України, Конституційний Суд України дав у Рішенні від 22 вересня 2005 року № 5-рп/2005 (справа про постійне користування земельними ділянками), згідно з яким “конституційні права і свободи гарантуються і не можуть бути скасовані (частина друга), при прийнятті нових законів або внесенні змін до чинних законів не допускається звуження змісту та обсягу існуючих прав і свобод

(частина третя). Скасування конституційних прав і свобод — це їх офіційна (юридична або фактична) ліквідація. Звуження змісту та обсягу прав і свобод є їх обмеженням. У традиційному розумінні діяльності визначальними поняття змісту прав людини є умови і засоби, які становлять можливості людини, необхідні для задоволення потреб її існування та розвитку. Обсяг прав людини — це їх сутнісна властивість, виражена кількісними показниками можливостей людини, які відображені відповідними правами, що не є однорідними і загальними". При цьому Конституційний Суд України зазначив, що "загально визнаним є правило, згідно з яким сутність змісту основного права в жодному разі не може бути порушена" (абзац четвертий підпункту 5.2 пункту 5 мотивувальної частини).

(абз.4) Отже, визнання Законом (107-17) правових актів такими, що втратили чинність, зупинення їх дії, внесення до них змін і доповнень стосовно закріплених в них прав і свобод людини і громадянина Конституційний Суд України вважає скасуванням або обмеженням цих прав і свобод».

17.4. Наведені рішення КСУ прямо підтверджують антиконституційність і сучасних аналогічних законів, релевантних питанню, включаючи і оспорюваного.

18. Щодо порушення ст.3 Конституції України

18.1. Оспорюваний закон зачіпає і обмежує усі мої найважливіші права людини: і право на достатнє та якісне харчування, і право на повноаспектну якісну медичну допомогу, і право на соціальне забезпечення, і право на освіту моїх нащадків, і право на культуру, і право на безпеку від агресора, і усі інші життєві потреби звичайної людини. Адже якщо оспорюваний закон дозволяє фінансувати державне забезпечення перелічених прав людини не за встановленими релевантними законами приписами, по залишковому принципу, то це якраз виводить Людину, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпеку з найвищої соціальної цінності в Україні, і переводить в найнижчу. Саме тому оспорюваний закон суперечить ст.3 Конституції України.

Вимоги

19. Виходячи з викладеного, звертаюсь до Уповноваженого Верховної Ради з прав людини з цим зверненням про звернення до Конституційного Суду України, відповідно до ст.13.3) закону України «Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини», з поданням про невідповідність ст.ст.3, 6, 8, 19, 21, 22, 46, 48, 92, 95 Конституції України п.5) ст.63 розділу I закону України «Про внесення змін до Бюджетного кодексу України щодо реформи міжбюджетних відносин» від 28.12.2014 №79-VIII.

20. Розглянути це моє звернення в сукупності з основним моїм зверненням №16-16 від 22.11.16 та врахувати наведені тут аргументи.

21. Відповідь та ухвалене за цим зверненням рішення прошу надати мені на домашню адресу.

Повідомляю, що я не даю згоди на використання будь-якої інформації стосовно мене та моїх персональних даних, включно будь-яких контактних даних, крім домашньої адреси, для будь-якої мети і в будь-який спосіб, включаючи і для комунікації зі мною, за виключенням мети, вказаної в цьому зверненні.

07.12.16

Г.С. Щербата »

(Кінець цитати).

3. Наскільки мені відомо, питання, з якими я звернулася до Уповноваженого, знаходяться в його виключній компетенції, і, за законом, не можуть делегуватися чи в будь-який інший спосіб передаватися для вирішення будь-яким іншим органам чи посадовим особам.

3.1. Станом на сьогодні жодної відповіді Уповноваженого на «Звернення №16-16» та на «Доповнення до звернення №16-16» я не отримала – ні слуху, ні духу.

3.2. На відповідних інтернет-порталах та в іншому публічному доступі відсутня інформація про звернення Уповноваженого до Конституційного Суду України з поданнями про невідповідність ст.ст.6, 8, 19, 21, 22, 46, 48, 92, 95 Конституції України ст.7 закону України «Про Державний бюджет України на 2015 рік», ст.7 закону України «Про Державний бюджет України на 2016 рік» 1) в частині встановлення прожиткового мінімуму на 2015 та 2016 роки без повноважень на такі рішення та 2) в частині визначення прожиткового мінімуму в розмірі, суттєво заниженому в порівнянні з вимогами ст.46 Конституції України; п.9 розділу ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ закону України «Про Державний бюджет України на 2015 рік», ст.34 закону України» Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України», постанови Кабінету міністрів України від 28.12.11 №1381 в частині антиконституційного зменшення розміру доплати дитині війни в порівнянні із законом; про невідповідність ст.ст.3, 6, 8, 19, 21, 22, 46, 48, 92, 95 Конституції України п.5) ст.63 розділу I закону України «Про внесення змін до Бюджетного кодексу України щодо реформи міжбюджетних відносин» від 28.12.2014 №79-VIII. Цей факт дає обґрунтовані підстави вважати, що Уповноважений не виконала свої ПОВНОВАЖЕННЯ=ОБОВ'ЯЗКИ стосовно моїх звернень, не зверталась до Конституційного Суду України з відповідними поданнями, чим порушила конституційні та конвенційні права

сотень тисяч українців, включаючи дітей війни. Схоже на те, що саме з метою приховання такої очевидної протиправної бездіяльності протягом майже року від Уповноваженого ні слуху, ні духу на звернення. Це означає, що самі звернення нею не розглядалися і не вирішувалися по суті, а просто покладені під сукно.

4. Водночас, протягом минулого періоду часу – майже року, міжнародний злочин з вини цення українців, включаючи дітей війни, продовжується, влада так і не надає їм навмисно закритого доступу до їжі, ліків, житла, одягу. Уповноважений дивиться на все це крізь пальці, і пропускає все це повз вуха – нічого не робить не лише з власної ініціативи, а й навіть як реагування на звернення. Імітація діяльності (так, по мелочи), пустопорожній струс повітря, проїдання народних грошей – ось реальний стан речей в головній правозахисній інституції України. Складається враження, що український Уповноважений – декоративний, ляльковий, непридатний для використання за цільовим призначенням, а тому підлягає утилізації. Так, вона може помахати пальчиком, особливо для піару – «ну-ну-ну!», а щодо реального захисту реальних жертв злочинної влади – неєєєєєє, папа зробить «бо-бо!» Так і місця хлібного недовго позбутися.

Крук круку око не виклює.

5. Відповідно до закону України «Про звернення громадян»,

5.1. ст.3: «Заява (клопотання) - звернення громадян із проханням про сприяння реалізації закріплених Конституцією та чинним законодавством їх прав та інтересів...

5.2. ст.7: Звернення, оформлені належним чином і подані у встановленому порядку, підлягають обов'язковому прийняттю та розгляду.

5.3. ст.15: Органи державної влади.. та їх посадові особи.., до повноважень яких належить розгляд заяв (клопотань), зобов'язані об'єктивно і вчасно розглядати їх, перевіряти викладені в них факти, приймати рішення відповідно до чинного законодавства і забезпечувати їх виконання, повідомляти громадян про наслідки розгляду заяв (клопотань).

...

Відповідь за результатами розгляду заяв (клопотань) в обов'язковому порядку дається тим органом, який отримав ці заяви і до компетенції якого входить вирішення порушених у заявах (клопотаннях) питань, за підписом керівника або особи, яка виконує його обов'язки.

Рішення про відмову в задоволенні вимог, викладених у заяві (клопотанні), доводиться до відома громадянина в письмовій формі з посиланням на Закон і викладенням мотивів відмови, а також із роз'ясненням порядку оскарження прийнятого рішення.

5.4. ст.19: Органи державної влади.., їх керівники та інші посадові особи в межах своїх повноважень зобов'язані:

об'єктивно, всебічно і вчасно перевіряти заяви чи скарги;

письмово повідомляти громадянина про результати перевірки заяви чи скарги і суть прийнятого рішення.

5.5. ст.20: Звернення розглядаються і вирішуються у термін не більше одного місяця від дня їх надходження, а ті, які не потребують додаткового вивчення, - невідкладно, але не пізніше п'ятнадцяти днів від дня їх отримання.

6. З огляду на наведене, Уповноважений п. В.В. Лутковська припустилась незаконної де-факто відмови у РОЗГЛЯДІ звернення, та ІНШИХ порушень закону України «Про звернення громадян», а саме

6.1. не розглянула вчасно мої «Звернення №16-16» та «Доповнення до звернення №16-16»;

6.2. не перевірила об'єктивно, всебічно і вчасно моє «Звернення №16-16» та «Доповнення до звернення №16-16»;

6.3. не забезпечила мого права особисто викласти аргументи особі, що перевіряла «Звернення №16-16» та «Доповнення до звернення №16-16», не повідомивши, хто конкретно з посадових осіб секретаріату Уповноваженого, де, коли та в який спосіб перевіряв звернення;

6.4. не забезпечила мого права брати участь у перевірці «Звернення №16-16» та «Доповнення до звернення №16-16», не повідомивши, хто конкретно з посадових осіб секретаріату Уповноваженого, де, коли та в який спосіб перевіряв звернення;

6.5. не повідомила мене письмово про результати перевірки «Звернення №16-16» та «Доповнення до звернення №16-16»;

6.6. не забезпечила мого права знайомитися з матеріалами перевірки, не надіславши мені для ознайомлення жодного з матеріалів перевірки «Звернення №16-16» та «Доповнення до звернення №16-16»;

6.7. не забезпечила мого права бути присутнім при розгляді заяви чи скарги, не повідомивши мені час та місце розгляду «Звернення №16-16» та «Доповнення до звернення №16-16»;

6.8. не вжила жодних невідкладних заходів до припинення щодо мене неправомірних дій, викладених в «Зверненні №16-16» та «Доповнення до звернення №16-16»;

6.9. не вжила, не виявила та не усунула причини та умови, які сприяли оскаржуваним мною порушенням;

- 6.10. не забезпечила поновлення моїх порушених прав, реальне виконання прийнятих у зв'язку зі «Зверненням №16-16» рішень та «Доповнення до звернення №16-16»;
- 6.11. не вжила заходів щодо відшкодування у встановленому законом порядку матеріальних збитків, яких було завдано мені в результаті ущемлення моїх прав та законних інтересів;
- 6.12. не вирішувала питання про відповідальність осіб, з вини яких було допущено оскаржені порушення,
- 6.13. допустила безпідставну передачу розгляду «Звернення №16-16» та «Доповнення до звернення №16-16» іншим неуповноваженим особам;
- 6.14. не прийняла рішення відповідно до чинного законодавства про задоволення моїх «Звернення №16-16» та «Доповнення до звернення №16-16», і не забезпечила їх виконання шляхом звернення до КСУ з поданнями про невідповідність ст.ст.6, 8, 19, 21, 22, 46, 48, 92, 95 Конституції України ст.7 закону України «Про Державний бюджет України на 2015 рік», ст.7 закону України «Про Державний бюджет України на 2016 рік» 1) в частині встановлення прожиткового мінімуму на 2015 та 2016 роки без повноважень на такі рішення та 2) в частині визначення прожиткового мінімуму в розмірі, суттєво заниженому в порівнянні з вимогами ст.46 Конституції України; п.9 розділу ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ закону України «Про Державний бюджет України на 2015 рік», ст.34 закону України «Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України», постанови Кабінету міністрів України від 28.12.11 №1381 в частині антиконституційного зменшення розміру доплати дитині війни в порівнянні із законом; про невідповідність ст.ст.3, 6, 8, 19, 21, 22, 46, 48, 92, 95 Конституції України п.5) ст.63 розділу I закону України «Про внесення змін до Бюджетного кодексу України щодо реформи міжбюджетних відносин» від 28.12.2014 №79-VIII.
- 6.15. не повідомила мені суть прийнятого щодо «Звернення №16-16» та «Доповнення до звернення №16-16» рішення;
- 6.16. не ознайомила мене з жодним рішенням про відмову в задоволенні вимог «Звернення №16-16» та «Доповнення до звернення №16-16» (якщо таке було);
- 6.17. не довела до мого відома в письмовій формі рішення про відмову в задоволенні вимог, викладених в «Зверненні №16-16» та «Доповнення до звернення №16-16» (якщо таке було), з посиланням на Закон і викладенням мотивів відмови.
- 6.18. не надала відповідь за результатами розгляду «Звернення №16-16» та «Доповнення до звернення №16-16» за підписом керівника або особи, яка виконує його обов'язки.
- 6.19. не роз'яснила порядок оскарження прийнятого за «Зверненням №16-16» та «Доповнення до звернення №16-16» рішення у разі визнання цих звернень необґрунтованими.
7. Відповідно до закону України «ПРО УПОВНОВАЖЕНОГО ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ З ПРАВ ЛЮДИНИ», ст.14: «Уповноважений зобов'язаний додержуватися Конституції України і законів України, інших правових актів, прав та охоронюваних законом інтересів людини і громадянина, забезпечувати виконання покладених на нього функцій та повною мірою використовувати надані йому права».
- 7.1. Тобто, закон визначив, що **ОБОВ'ЯЗКОМ** Уповноваженого є **ПОВНА** реалізація УСІХ наданих їй ПРАВ.
8. Відповідно до ст.1.1 закону України «Про запобігання корупції», У цьому Законі наведені нижче терміни вживаються в такому значенні:
- корупційне правопорушення - діяння, що містить ознаки корупції, вчинене особою, зазначеною у частині першій статті 3 цього Закону, за яке законом встановлено кримінальну, дисциплінарну та/або цивільно-правову відповідальність;
  - корупція - використання особою, зазначеною у частині першій статті 3 цього Закону, наданих їй службових повноважень чи пов'язаних з ними можливостей з метою одержання неправомірної вигоди або прийняття такої вигоди чи прийняття обіцянки/пропозиції такої вигоди для себе чи інших осіб або відповідно обіцянка/пропозиція чи надання неправомірної вигоди особі, зазначеній у частині першій статті 3 цього Закону, або на її вимогу іншим фізичним чи юридичним особам з метою схилити цю особу до протиправного використання наданих їй службових повноважень чи пов'язаних з ними можливостей;
- 8.1. Тобто, корупцією, серед іншого, закон визначив – це використання, зокрема, будь-яким державним службовцем наданих йому службових повноважень з метою одержання неправомірної вигоди для себе чи **ІНШИХ** осіб.
9. Виходить, якщо Уповноважений п. В.В. Лутковська протиправно не виконала свого **ОБОВ'ЯЗКУ** зі звернення до КСУ з поданням про визнання неконституційними **ОЧЕВИДНО** неконституційних законів, то такою протиправною бездіяльністю протягом майже року вона унеможливила визнання неконституційними, за її ініціативою, оскаржуваних мною законів, та де-факто надала неправомірну вигоду винним відповідальним посадовим особам уряду, Верховної Ради України та Президенту України, які своїми протиправними діями та бездіяльністю уможливили ухвалення да тривалу дію неконституційних законів і, як наслідок, завдали

мільярдних збитків сотням тисяч українців, включаючи дітей війни, та відмовили їм в доступі до їжі, ліків, одягу та житла.

9.1. Надана Уповноваженим п. В.В. Лутковською цій армії корумпованих посадовців негравомірна вигода полягала в уможливленні кожним з них 1) уникнення або, щонайменше, відстрочення щонайменше на рік усіх видів відповідальності щодо кожного з них, включаючи і кримінальної, за їх дії, що уможливили ухвалення та виконання неконституційних законів та винищення людей, а відтак, і 2) уникнення відшкодування завданої ними шкоди. Вартість отриманої з вини Уповноваженої п. В.В. Лутковської неправомірної вигоди у формі завданої вказаними вище чиновниками шкоди достеменно можуть порахувати лише уповноважені органи, які мають доступ до загальнодержавних даних з бюджетних, включаючи соціальних, виплат, в тому числі і дітям війни. Однак, враховуючи, що потерпілими від такого масштабного злочину є сотні тисяч українців, вона (вигода) обраховується щонайменше в мільйонах, якщо не мільярдах, гривень, і такі наслідки визнані законом тяжкими.

9.2. Це означає, що лише за двома епізодами незвернення з поданнями до КСУ за моїми «Зверненням №16-16» та «Доповненням до звернення №16-16» (а таких епізодів є набагато більше) Уповноважений п. В.В. Лутковська вчинила корупційні правопорушення, в яких наявні ознаки кримінальних злочинів з тяжкими наслідками, передбачених ст.364.2 КК України, які віднесені до корупційних злочинів і які тягнуть кримінальну відповідальність за їх вчинення.

9.3. Цим листом я інформую Уповноваженого п. В.В. Лутковську та усіх наявних Представників Уповноваженого про вчинення Уповноваженим п. В.В. Лутковською корупційних правопорушень у формі бездіяльності – протиправних незвернень до КСУ, на мої «Звернення №16-16» та «Доповнення до звернення №16-16», з поданнями про невідповідність ст.ст.6, 8, 19, 21, 22, 46, 48, 92, 95 Конституції України ст.7 закону України «Про Державний бюджет України на 2015 рік», ст.7 закону України «Про Державний бюджет України на 2016 рік» 1) в частині встановлення прожиткового мінімуму на 2015 та 2016 роки без повноважень на такі рішення та 2) в частині визначення прожиткового мінімуму в розмірі, суттєво заниженому в порівнянні з вимогами ст.46 Конституції України; п.9 розділу ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ закону України «Про Державний бюджет України на 2015 рік», ст.34 закону України «Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України», постанови Кабінету міністрів України від 28.12.11 №1381 в частині антиконституційного зменшення розміру доплати дитині війни в порівнянні із законом; про невідповідність ст.ст.3, 6, 8, 19, 21, 22, 46, 48, 92, 95 Конституції України п.5) ст.63 розділу I закону України «Про внесення змін до Бюджетного кодексу України щодо реформи міжбюджетних відносин» від 28.12.2014 №79-VIII, чим унеможливила визнання, з ініціативи Уповноваженого, неконституційними вказаних оскаржуваних мною законів, і, отже, надала неправомірну вигоду чисельним посадовцям уряду та парламенту України, Президенту України у вигляді уникнення чи відстрочення їх відповідальності (і цивільної, і кримінальної, в т.ч. міжнародної) за злочинне уможливлення ухвалення (та злочинну бездіяльність щодо приведення у відповідність до Конституції України) ст.7 закону України «Про Державний бюджет України на 2015 рік», ст.7 закону України «Про Державний бюджет України на 2016 рік» 1) в частині встановлення прожиткового мінімуму на 2015 та 2016 роки без повноважень на такі рішення та 2) в частині визначення прожиткового мінімуму в розмірі, суттєво заниженому в порівнянні з вимогами ст.46 Конституції України; п.9 розділу ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ закону України «Про Державний бюджет України на 2015 рік», ст.34 закону України «Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України», постанови Кабінету міністрів України від 28.12.11 №1381 в частині антиконституційного зменшення розміру доплати дитині війни в порівнянні із законом; про невідповідність ст.ст.3, 6, 8, 19, 21, 22, 46, 48, 92, 95 Конституції України п.5) ст.63 розділу I закону України «Про внесення змін до Бюджетного кодексу України щодо реформи міжбюджетних відносин» від 28.12.2014 №79-VIII, та винищення сотень тисяч українців, включаючи дітей війни, шляхом відмови їм в доступі до їжі, ліків, одягу та житла. Ці корупційні правопорушення Уповноваженого п. В.В. Лутковської заборонені законом України «Про запобігання корупції» та містять ознаки кримінальних злочинів з тяжкими наслідками, передбачених ст.364.2 КК України, які віднесені до корупційних злочинів, і які тягнуть кримінальну відповідальність за їх вчинення.

10. Відповідно до ст.60.1 закону України «Про запобігання корупції», «Особам, зазначеним у пунктах 1, 2, 4 і 5 частини першої статті 3 цього Закону, а також особам, які постійно або тимчасово обіймають посади, пов'язані з виконанням організаційно-розпорядчих чи адміністративно-господарських обов'язків, або спеціально уповноважені на виконання таких обов'язків у юридичних особах приватного права незалежно від організаційно-правової форми, забороняється: 1) відмовляти фізичним або юридичним особам в інформації, надання якої цим фізичним або юридичним особам передбачено законом; 2) надавати несвоєчасно, недостовірну чи не в повному обсязі інформацію, яка підлягає наданню відповідно до закону.

10.1. Виходить, якщо Уповноважений п. В.В. Лутковська протиправно не виконала свого ОБОВ'ЯЗКУ з розгляду та вирішення моїх «Звернення №16-16» та «Доповнення до звернення №16-16», і вчинила при цьому щонайменше двічі по 19 порушень закону України «Про звернення громадян», в тому числі щонайменше двічі по 7 порушень закону України «Про звернення громадян» у формі відмови де-факто в наданні мені інформації, надання якої передбачено законом України «Про звернення громадян», а також у формі надання несвоєчасно, недостовірної чи не в повному обсязі інформації, яка підлягає наданню мені відповідно до закону «Про звернення громадян» (а саме: 1) не повідомила мене письмово про результати перевірки «Звернення №16-16» та «Доповнення до звернення №16-16»; 2) не забезпечила мого права знайомитися з матеріалами перевірки, не надіславши мені для ознайомлення жодного з матеріалів перевірки «Звернення №16-16» та «Доповнення до звернення №16-16»; 3) не повідомила мені суть прийнятого щодо «Звернення №16-16» та «Доповнення до звернення №16-16» рішення; 4) не ознайомила мене з жодним рішенням про відмову в задоволенні вимог «Звернення №16-16» та «Доповнення до звернення №16-16» (якщо таке було); 5) не довела до мого вдома в письмовій формі рішення про відмову в задоволенні вимог, викладених в «Зверненні №16-16» та «Доповненні до звернення №16-16» (якщо таке було), з посиланням на Закон і викладенням мотивів відмови; 6) не надала відповіді за результатами розгляду «Звернення №16-16» та «Доповнення до звернення №16-16» за підписом керівника або особи, яка виконує його обов'язки; 7) не роз'яснила порядок оскарження прийнятого за «Зверненням №16-16» та «Доповнення до звернення №16-16» рішення у разі визнання «Звернення №16-16» та «Доповнення до звернення №16-16» необґрунтованими), то вчинила заборонені законом України «Про запобігання корупції» правопорушення, пов'язані з корупцією – 1) відмову мені в інформації, надання якої передбачено законом України «Про звернення громадян»; 2) надання мені несвоєчасно та не в повному обсязі інформації, яка підлягає наданню мені відповідно до закону України «Про звернення громадян», тобто порушень, які тягнуть адміністративну відповідальність за їх вчинення.

10.2. Цим листом я інформую Уповноваженого п. В.В. Лутковську та усіх наявних Представників Уповноваженого про вчинення Уповноваженим п. В.В. Лутковською іншими невідомими мені відповідальними посадовими особами секретаріату Уповноваженого, при вирішенні моїх «Звернення №16-16» та «Доповнення до звернення №16-16», правопорушень, пов'язаних з корупцією – 1) відмови мені в інформації, надання якої передбачено законом України «Про звернення громадян»; 2) надання мені не в повному обсязі інформації, яка підлягає наданню мені відповідно до закону України «Про звернення громадян», тобто порушень, заборонених законом України «Про запобігання корупції», які тягнуть адміністративну відповідальність за їх вчинення.

II. Вимоги звернення в порядку ст.13.3) закону України «Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини» в сукупності із законом України «Про звернення громадян».

11. Я ПОВТОРНО звертаюся до Уповноваженого Верховної Ради з прав людини п. Лутковської В.В. з поданими мною ще 22.11.16 та 07.12.16, але ДО СЬОГОДНІ навмисно не розглянутими та не вирішеними по суті Уповноваженим «Зверненням №16-16» та «Доповнення до звернення №16-16» і ПОВТОРНО прошу Уповноваженого:

11.1. Відповідно до ст.13.3) закону України «Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини», звернутись до Конституційного Суду України з конституційними поданнями про невідповідність ст.ст.6, 8, 19, 21, 22, 46, 48, 92, 95 Конституції України ст.7 закону України «Про Державний бюджет України на 2015 рік», ст.7 закону України «Про Державний бюджет України на 2016 рік» 1) в частині встановлення прожиткового мінімуму на 2015 та 2016 роки без повноважень на такі рішення та 2) в частині визначення прожиткового мінімуму в розмірі, суттєво заниженому в порівнянні з вимогами ст.46 Конституції України; п.9 розділу ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ закону України «Про Державний бюджет України на 2015 рік», ст.34 закону України» Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України», постанови Кабінету міністрів України від 28.12.11 №1381 в частині антиконституційного зменшення розміру доплати дитині війни в порівнянні із законом; про невідповідність ст.ст.3, 6, 8, 19, 21, 22, 46, 48, 92, 95 Конституції України п.5) ст.63 розділу I закону України «Про внесення змін до Бюджетного кодексу України щодо реформи міжбюджетних відносин» від 28.12.2014 №79-VIII за період з моменту ухвалення цих законів по 2017 включно.

11.1.1. На доказ підставності цього мого звернення прошу застосувати факти, аргументи та докази, подані мною 22.11.16 в «Зверненні №16-16» та 07.12.16 в «Доповненні до звернення №16-16» та викладенні вище по тексту в складі цитат з наведених звернень.

11.1.2. Додатково прошу витребувати з Міністерства соціальної політики України (далі – МСП) та використати при створенні конституційного подання дані про: 1) кількість дітей війни в Україні; 2) розміри виплачуваного в 2017 році підвищення пенсії дитині війни; 3) розміри мінімальної, середньої та максимальної пенсії,

виплачуваної в 2017 році в Україні та 4) загальну суму виплаченого в 2017 році підвищення пенсії дитині війни. Усі ці дані прошу витребувати в розрізі категорій пенсіонерів – дітей війни, та в розрізі місяців 2017 року.

11.2. Додатково повідомляю, що за офіційними даними МСП, ВАРТІСТЬ фактичного (статистичного) нормативного прожиткового мінімуму для непрацездатних (і яка щонайменше втриє менша від вартості конституційного прожиткового мінімуму), обрахована МСП за серпень 2017 року (<http://www.msp.gov.ua/news/12286.html>), склала 2 495,26 грн.; натомість, законом України «Про Державний бюджет на 2017 рік» свавільно встановлений РОЗМІР прожиткового мінімуму для осіб, які втратили працездатність: з 1 січня 2017 року — 1 247 гривень, з 1 травня — 1 312 гривень, з 1 грудня — 1 373 гривні; тобто, вдвоє менше від статистичного. Відтак, РОЗМІР виплачуваної 90% пенсіонерів пенсії, включаючи і дітям війни, (і мені також), складає менше 1,9 США\$ на добу – менше абсолютної світової межі виживання. (Використані відкриті дані НБУ <https://bank.gov.ua/control/uk/curmetal/detail/currency?period=daily>).

11.3. Подати матеріали з перевірки цього звернення, в сукупності з матеріалами з перевірки моїх «Звернення №16-16» від 22.11.16 та «Доповнення до звернення №16-16» від 07.12.16, Генеральному прокурору України для перевірки наведених фактів на предмет наявності в них ознак кримінальних злочинів, в тому числі міжнародних, виявлення та притягнення до кримінальної відповідальності винних посадових осіб.

11.4. Повідомити мені вхідний реєстраційний номер та дату вхідної реєстрації цього звернення та надати його належно засвідчену електронну факсимільну копію (фотокопію з оригіналу) з реквізитами вхідної реєстрації Уповноваженим.

11.5. Надати мені можливість ознайомлення з усіма матеріалами з перевірки цього звернення шляхом надсилання їх належних факсимільних копій (фотокопій з оригіналів) на мою електронну адресу, з якої отриманий цей лист.

11.6. Відповідно до ст.17.1 закону України «Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини», «Уповноважений приймає та розглядає звернення громадян України, іноземців, осіб без громадянства або осіб, які діють в їхніх інтересах, відповідно до Закону України "Про звернення громадян" Це означає, що, серед іншого, Уповноважений Верховної Ради України з прав людини ЗОБОВ'ЯЗАНИЙ вирішувати усі без винятку звернення громадян в строк, передбачений ст.20 закону України "Про звернення громадян" – один місяць. Відповідно до 20.2,3 закону України «Про звернення громадян», «На обґрунтовану письмову вимогу громадянина термін розгляду може бути скорочено від встановленого цією статтею терміну. Звернення громадян, які мають встановлені законодавством пільги, розглядаються у першочерговому порядку». Оскільки наведені тут порушення є систематичними і продовжують тривати в даний час надалі, вчинені проти людей вразливої категорії – батьків дітей-інвалідів; питання стосується не однієї людини, а сотень тисяч українських дітей-інвалідів, а тому містить важливий суспільний інтерес, і щоденне зволікання з поновлення порушених прав, викладених в цьому зверненні, є загрозовим для мого життя і життя сотень тисяч батьків українських дітей-інвалідів; первинне звернення «розглядається» (=лежить під сукном) Уповноваженим ще з 22.11.16, тобто, протягом майже року, прошу розглянути та вирішити цю скаргу у скорочений строк – протягом п'яти робочих днів. Оскільки я є інвалідом 2 групи і маю встановлені законодавством пільги, прошу розглянути цю скаргу у першочерговому порядку.

11.7. Надати мені на електронну адресу, з якої отриманий цей лист, письмові відповіді з усіх питань цього звернення.

11.8. Письмово повідомити мене на електронну адресу, з якої отриманий цей лист, про результати перевірки скарги і суть прийнятого рішення.

11.9. У разі (часткової) відмови в задоволенні вимог скарги надати мені на електронну адресу, з якої отриманий цей лист, письмове рішення з мотивами відмови та роз'яснити порядок його оскарження.

III. Вимоги звернення в порядку закону України «Про звернення громадян» в сукупності зі ст.255 КУпАП. Відповідно до приписів ст.ст.16, 17 закону України «Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини», законів України «Про звернення громадян», «Про інформацію», «Про запобігання корупції», ст.255.1.8.1) КУпАП, прошу Уповноваженого та Представника Уповноваженого, відповідального за ці мої вимоги відповідно до розподілу обов'язків:

12. Відкрити, за цим зверненням про 19 наведених вище порушень, вчинених Уповноваженим при вирішенні мого «Звернення №16-16» та «Доповнення до звернення №16-16» вимог закону України «Про звернення громадян», провадження у справі про порушення прав і свобод людини і громадянина.

13. Провести перевірку наведених тут фактів.

14. Виявити усіх посадових осіб секретаріату Уповноваженого, відповідальних за наведені тут порушення, та повідомити мені найменування їх посад, прізвища, імена та по батькові.

15. негайно скласти адміністративні протоколи про вчинення Уповноваженим Верховної Ради України з прав людини п. Лутковською В.В., іншими невідомими мені відповідальними посадовими особами секретаріату

- Уповноваженого, якщо такі будуть виявлені, адміністративних правопорушень, передбачених ст.212-3.7 КУпАП, – (7) «незаконна відмова у прийнятті та РОЗГЛЯДІ звернення, ІНШЕ порушення Закону України "Про звернення громадян".
- Якщо виявлені порушення є вчиненими повторно протягом року, з числа будь-яких з порушень, передбачених частинами першою - сьомою ст.212-3 КУпАП, за яке особу вже було піддано адміністративному стягненню, прошу скласти відповідні протоколи про порушення ст.212-3.8 КУпАП.
16. Внести дані про мене як потерпілого та свідка до складених протоколів про вчинення цих адміністративних правопорушень.
17. Внести до протоколів про вчинення цих адміністративних правопорушень дані про докази у вигляді 1) мого «Звернення №16-16» від 04.11.16, 2) мого «Доповнення до звернення №16-16», 3) моїх пояснень як потерпілого та свідка.
18. Подати уповноваженому суду усі зібрані релевантні матеріали про вчинення Уповноваженим п. В.В. Лутковською, іншими невідомими мені відповідальними посадовими особами секретаріату Уповноваженого адміністративних правопорушень, передбачених ст.212-3.7 (8) КУпАП, для їх розгляду в порядку ст.221 КУпАП на предмет притягнення винних до адміністративної відповідальності, передбаченої законом.
19. Направити Уповноваженому п. В.В. Лутковській подання як акт реагування Уповноваженого, яким вимагати:
- 19.1. вжиття заходів до припинення існуючої системної протиправної діяльності Уповноваженого п. В.В. Лутковської з порушень прав людини на звернення;
- 19.2. негайного розгляду та задоволення моїх «Звернення №16-16» та «Доповнення до звернення №16-16»;
- 19.3. негайного звернення до Конституційного Суду України з конституційними поданнями про невідповідність ст.ст.6, 8, 19, 21, 22, 46, 48, 92, 95 Конституції України ст.7 закону України «Про Державний бюджет України на 2015 рік», ст.7 закону України «Про Державний бюджет України на 2016 рік» 1) в частині встановлення прожиткового мінімуму на 2015 та 2016 роки без повноважень на такі рішення та 2) в частині визначення прожиткового мінімуму в розмірі, суттєво заниженому в порівнянні з вимогами ст.46 Конституції України; п.9 розділу ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ закону України «Про Державний бюджет України на 2015 рік», ст.34 закону України» Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України», постанови Кабінету міністрів України від 28.12.11 №1381 в частині антиконституційного зменшення розміру доплати дитині війни в порівнянні із законом; про невідповідність ст.ст.3, 6, 8, 19, 21, 22, 46, 48, 92, 95 Конституції України п.5) ст.63 розділу I закону України «Про внесення змін до Бюджетного кодексу України щодо реформи міжбюджетних відносин» від 28.12.2014 №79-VIII за період з моменту ухвалення законів по 2017 включно.
- 19.4. Негайно подати матеріали з перевірки цього звернення, в сукупності з матеріалами з перевірки моїх «Звернення №16-16» від 22.11.16 та «Доповнення до звернення №16-16» від 07.12.16, Генеральному прокурору України для перевірки наведених фактів на предмет наявності в них ознак кримінальних злочинів, в тому числі міжнародних, виявлення та притягнення до кримінальної відповідальності винних посадових осіб.
20. За наслідками перевірки цієї скарги звернутися до суду від мого імені з позовом до Уповноваженого п. В.В. Лутковської про поновлення моїх встановлених перевіркою порушених прав, а також через свого представника взяти участь в судовому процесі. Через інвалідність та стан здоров'я, ненадання мені публічного адвоката, про що я раніше неодноразово повідомляла Уповноваженого та про що надавала докази, складний сімейний стан –ми з чоловіком обоє – лежачі інваліди 1А групи, донька – інвалід 2 групи, онука – дитина-інвалід, – я не можу цього зробити самостійно.
21. Вжити, в межах наданих повноважень, усіх інших релевантних заходів до відновлення моїх порушуваних Уповноваженим п. В.В. Лутковською прав людини, викладених в цій скарзі.
22. Повідомити мені на мою електронну адресу, з якої отриманий цей лист, вхідний реєстраційний номер та дату вхідної реєстрації цього звернення та надати його належну електронну факсимільну копію (фотокопію з оригіналу) з реквізитами вхідної реєстрації Уповноваженим.
23. Надати мені можливість ознайомлення з усіма матеріалами з перевірки та вирішення цього звернення шляхом надсилання їх належних факсимільних копій (фотокопій з оригіналів) на мою електронну адресу, з якої отриманий цей лист.
24. Відповідно до ст.17 1 закону України «Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини», «Уповноважений приймає та розглядає звернення громадян України, іноземців, осіб без громадянства або осіб, які діють в їхніх інтересах, відповідно до Закону України "Про звернення громадян". Це означає, що, серед іншого, Уповноважений Верховної Ради України з прав людини зобов'язаний вирішувати усі без винятку звернення громадян в строк, передбачений ст.20 закону України "Про звернення громадян" – один

- місяць. Відповідно до 20.2,3 закону України «Про звернення громадян», «На обґрунтовану письмову вимогу громадянина термін розгляду може бути скорочено від встановленого цією статтею терміну. Звернення громадян, які мають встановлені законодавством пільги, розглядаються у першочерговому порядку».
- Оскільки порушення з боку п. В.В. Лутковської є систематичними і продовжують тривати в даний час і надалі, вчинені проти людини вразливої категорії – інваліда, не вимагають затрат часу Уповноваженого на переписку, у зв'язку з завеликою тривалістю розгляду мого звернення, прошу розглянути та вирішити цю скаргу у скорочений строк – протягом п'яти робочих днів. Оскільки я є інвалідом 1А групи і маю встановлені законодавством пільги, прошу розглянути цю скаргу у першочерговому порядку.
25. Надати мені на електронну адресу, з якої отриманий цей лист, належні факсимільні копії (фотокопії з оригіналів) усіх документів, складених та/чи отриманих за цим листом, включаючи усіх складених протоколів про адміністративні правопорушення, звернень та подань, тощо секретаріату Уповноваженого з прав людини до будь-яких юридичних та фізичних осіб, а також отриманих на них відповідей.
26. Надати мені на електронну адресу, з якої отриманий цей лист, письмові відповіді з усіх питань цього звернення.
27. Письмово повідомити мене на електронну адресу, з якої отриманий цей лист, про результати перевірки скарги і суть прийнятого рішення.
28. У разі (часткової) відмови в задоволенні вимог скарги надати мені на електронну адресу, з якої отриманий цей лист, письмове рішення з мотивами відмови та роз'яснити порядок його оскарження.
- IV. Вимоги про надання публічної інформації, персональних даних та інформації, необхідної мені для реалізації моїх прав людини.
29. Відповідно до ст.ст.8, 10 Європейської Конвенції про захист прав людини, ст.34.2 Конституції України, законів України «Про інформацію», «Про доступ до публічної інформації», «Про звернення громадян», «Про захист персональних даних», прошу надати мені мої персональні дані та інформацію, необхідну мені для реалізації моїх прав людини, публічну інформацію, **ЩО Є ПРЕДМЕТОМ СУСПІЛЬНОГО ІНТЕРЕСУ**, необхідну мені для виявлення порушень прав людини, зловживання владою, ризиків для здоров'я людей, і яку я маю намір оприлюднити для суспільства, зокрема, публічну інформацію про себе, яка частково є також моїми персональними даними, а саме:
- 29.1. Вхідний реєстраційний номер та дату вхідної реєстрації цього листа.
- 29.2. Належно засвідчену факсимільну електронну копію (фотокопію з оригіналу) цього листа з РЕКВІЗИТАМИ ЙОГО ВХІДНОЇ РЕЄСТРАЦІЇ, на електронну адресу, з якої отриманий цей лист.
- 29.3. Надати мені можливість ознайомлення з усіма матеріалами з перевірки цього листа шляхом надсилання їх належно засвідчених факсимільних копій (фотокопій з оригіналів) на мою електронну адресу, з якої отриманий цей лист.
- 29.4. Належно засвідчені факсимільні електронні копії (фотокопії з оригіналів) усіх документів, складених та/чи отриманих за цим листом, включаючи усіх звернень та подань, тощо офісу Уповноваженого з прав людини до будь-яких юридичних та фізичних осіб, а також отриманих на них відповідей; усіх складених за цим зверненням протоколів про адміністративні порушення на електронну адресу, з якої отриманий цей лист.
- 29.5. Надати мені на електронну адресу, з якої отриманий цей лист, письмові відповіді з усіх питань цього звернення.
- 29.6. Письмово повідомити мене на електронну адресу, з якої отриманий цей лист, про результати його перевірки і суть прийнятого рішення.
- 29.7. У разі (часткової) відмови в задоволенні вимог цього звернення надати мені на електронну адресу, з якої отриманий цей лист, письмове рішення з мотивами відмови та роз'яснити порядок його оскарження.
- 29.8. Повідомити, які конкретні заходи щодо протидії корупції та запобігання корупції вжиті Уповноваженим та його секретаріатом за наслідками розгляду цього листа.
- 29.9. Надати належно засвідчені електронні факсимільні копії (фотокопії з оригіналів) усіх створених Уповноваженим та його секретаріатом за наслідками розгляду цього листа документів щодо протидії та запобігання корупції.
- 29.10. Повідомити, які конкретні заходи щодо протидії порушенням, пов'язаним з корупцією, та запобігання порушенням, пов'язаним з корупцією, вжиті Уповноваженим та його секретаріатом за наслідками розгляду цього листа.
- 29.11. Надати належно засвідчені електронні факсимільні копії (фотокопії з оригіналів) усіх створених Уповноваженим та його секретаріатом за наслідками розгляду цього листа документів щодо протидії та запобігання порушенням, пов'язаним з корупцією.
- 29.12. Вхідний реєстраційний номер та дату вхідної реєстрації мого «Звернення №16-16» від 22.11.16.

- 29.13. Належно засвідчену електронну факсимільну копію (фотокопію з оригіналу) мого «Звернення №16-16» від 22.11.16 з реквізитами його вхідної реєстрації Уповноваженим, на мою електронну адресу, з якої отриманий цей лист.
- 29.14. Надати мені можливість ознайомлення з усіма матеріалами з перевірки «Звернення №16-16» від 22.11.16 шляхом надсилання їх належно засвідчених факсимільних копій (фотокопій з оригіналів) на мою електронну адресу, з якої отриманий цей лист.
- 29.15. Належно засвідчені факсимільні електронні копії (фотокопії з оригіналів) усіх документів, складених та/чи отриманих за моїм «Зверненням №16-16» від 22.11.16, включаючи усіх звернень та подань, тощо офісу Уповноваженого з прав людини до будь-яких юридичних та фізичних осіб, а також отриманих на них відповідей; усіх складених за цим зверненням протоколів про адміністративні порушення на електронну адресу, з якої отриманий цей лист.
- 29.16. Надати мені на електронну адресу, з якої отриманий цей лист, письмові відповіді з усіх питань мого «Звернення №16-16» від 22.11.16.
- 29.17. Письмово повідомити мене на електронну адресу, з якої отриманий цей лист, про результати перевірки мого «Звернення №16-16» від 22.11.16 і суть прийнятого рішення.
- 29.18. У разі (часткової) відмови в задоволенні вимог мого «Звернення №16-16» від 22.11.16 надати мені на електронну адресу, з якої отриманий цей лист, письмове рішення з мотивами відмови та роз'яснити порядок його оскарження.
- 29.19. Повідомити, які конкретні заходи щодо протидії корупції та запобігання корупції вжиті Уповноваженим та його секретаріатом за наслідками розгляду мого «Звернення №16-16» від 22.11.16.
- 29.20. Надати належно засвідчені електронні факсимільні копії (фотокопії з оригіналів) усіх створених Уповноваженим та його секретаріатом за наслідками розгляду мого «Звернення №16-16» від 22.11.16 документів щодо протидії та запобігання корупції.
- 29.21. Повідомити, які конкретні заходи щодо протидії порушенням, пов'язаним з корупцією, та запобігання порушенням, пов'язаним з корупцією, вжиті Уповноваженим та його секретаріатом за наслідками розгляду мого «Звернення №16-16» від 22.11.16.
- 29.22. Надати належно засвідчені електронні факсимільні копії (фотокопії з оригіналів) усіх створених Уповноваженим та його секретаріатом за наслідками розгляду мого «Звернення №16-16» від 22.11.16 документів щодо протидії та запобігання порушенням, пов'язаним з корупцією.
- 29.23. Вхідний реєстраційний номер та дату вхідної реєстрації мого «Доповнення до звернення №16-16» від 07.12.16.
- 29.24. Належно засвідчену електронну факсимільну копію (фотокопію з оригіналу) мого «Доповнення до звернення №16-16» від 07.12.16 з реквізитами його вхідної реєстрації Уповноваженим, на мою електронну адресу, з якої отриманий цей лист.
- 29.25. Надати мені можливість ознайомлення з усіма матеріалами з перевірки «Доповнення до звернення №16-16» від 07.12.16 шляхом надсилання їх належно засвідчених факсимільних копій (фотокопій з оригіналів) на мою електронну адресу, з якої отриманий цей лист.
- 29.26. Належно засвідчені факсимільні електронні копії (фотокопії з оригіналів) усіх документів, складених та/чи отриманих за моїм «Доповненням до звернення №16-16» від 07.12.16, включаючи усіх звернень та подань, тощо офісу Уповноваженого з прав людини до будь-яких юридичних та фізичних осіб, а також отриманих на них відповідей; усіх складених за цим зверненням протоколів про адміністративні порушення на електронну адресу, з якої отриманий цей лист.
- 29.27. Надати мені на електронну адресу, з якої отриманий цей лист, письмові відповіді з усіх питань мого «Доповнення до звернення №16-16» від 07.12.16.
- 29.28. Письмово повідомити мене на електронну адресу, з якої отриманий цей лист, про результати перевірки мого «Доповнення до звернення №16-16» від 07.12.16 і суть прийнятого рішення.
- 29.29. У разі (часткової) відмови в задоволенні вимог мого «Доповнення до звернення №16-16» від 07.12.16 надати мені на електронну адресу, з якої отриманий цей лист, письмове рішення з мотивами відмови та роз'яснити порядок його оскарження.
- 29.30. Повідомити, які конкретні заходи щодо протидії корупції та запобігання корупції вжиті Уповноваженим та його секретаріатом за наслідками розгляду мого «Доповнення до звернення №16-16» від 07.12.16.
- 29.31. Надати належно засвідчені електронні факсимільні копії (фотокопії з оригіналів) усіх створених Уповноваженим та його секретаріатом за наслідками розгляду мого «Доповнення до звернення №16-16» від 07.12.16 документів щодо протидії та запобігання корупції.

29.32. Повідомити, які конкретні заходи щодо протидії порушенням, пов'язаним з корупцією, та запобігання порушенням, пов'язаним з корупцією, вжиті Уповноваженим та його секретаріатом за наслідками розгляду мого «Доповнення до звернення №16-16» від 07.12.16.

29.33. Надати належні засвідчені електронні факсимільні копії (фотокопії з оригіналів) усіх створених Уповноваженим та його секретаріатом за наслідками розгляду мого «Доповнення до звернення №16-16» від 07.12.16 документів щодо протидії та запобігання порушенням, пов'язаним з корупцією.

Роз'яснюю, що, відповідно до 5.6,7 закону України «Про звернення громадян», «Письмове звернення також може бути надіслане з використанням мережі Інтернет, засобів електронного зв'язку (електронне звернення). У зверненні має бути зазначено прізвище, ім'я, по батькові, місце проживання громадянина, викладено суть порушеного питання, зауваження, пропозиції, заяви чи скарги, прохання чи вимоги. Письмове звернення повинно бути підписано заявником (заявниками) із зазначенням дати. В електронному зверненні також має бути зазначено електронну поштову адресу, на яку заявнику може бути надіслано відповідь, або відомості про інші засоби зв'язку з ним. Застосування електронного цифрового підпису при надсиланні електронного звернення не вимагається».

Принагідно роз'яснюю Вам, що, відповідно до ст. 3 закону України «ПРО СВОБОДУ ПЕРЕСУВАННЯ ТА ВІЛЬНИЙ ВИБІР МІСЦЯ ПРОЖИВАННЯ В УКРАЇНІ», «...місце проживання - житло, розташоване на території адміністративно-територіальної одиниці, в якому особа проживає...». Місцем мого проживання є житло в м. Вінниці. Законом України «Про звернення громадян» надання заявниками адреси місця проживання не вимагається. Разом з тим, усі мої актуальні персональні дані про мою інвалідність, склад сім'ї тощо, включно моя адреса, та документи на їх підтвердження, надані мною раніше Уповноваженому з моїми зверненнями і наявні в нього. Зокрема, на мою актуальну адресу надісланий лист секретаріату Уповноваженого, зареєстрований за вихідним №11/15-Щ294436.17/02-190 від 27 липня 2017 року.

Роз'яснюю, що, відповідно до ст.2.2 закону України «Про доступ до публічної інформації», вказаний закон «...не поширюється... на ВІДНОСИНИ у сфері звернень громадян, які регулюються спеціальним законом», тобто, на стосунки суб'єктів звернень – заявників та скаргників, з одного боку, і юридичних осіб-адресатів звернень та їх посадових осіб, протягом часу процедури звернення та з приводу цієї процедури. Це обмеження не поширюється на будь-які інші, крім ВІДНОСИН, аспекти звернень, в тому числі і на ДОКУМЕНТАЦІЮ звернень. Навпаки, всі ДОКУМЕНТИ звернень, що містять відображену та задокументовану будь-якими засобами та на будь-яких носіях інформацію, що була отримана або створена в процесі виконання суб'єктами владних повноважень своїх обов'язків з прийняття та розгляду звернень, передбачених чинним законодавством, за приписами ст.1 закону України «Про доступ до публічної інформації», є ПУБЛІЧНОЮ інформацією, а тому на усі документи щодо усіх звернень громадян поширюються усі релевантні правила закону України «Про доступ до публічної інформації».

Роз'яснюю, що, відповідно до ст.7 закону України «Про інформацію», «2. Ніхто не може обмежувати права особи у виборі ФОРМ і ДЖЕРЕЛ одержання інформації, за винятком випадків, передбачених законом».

Роз'яснюю, що в стосунках щодо доступу до своїх чи чужих персональних даних Закон України «Про доступ до публічної інформації» має перевагу і діє та застосовується як спеціальний пізніше ухвалений закон стосовно раніше ухваленого більш загального тематичного закону «Про захист персональних даних» (підстава: ст.ст.16.1, ст.16.6 закону «Про захист персональних даних», п.2 Розділу VI ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ закону «Про доступ до публічної інформації»).

Роз'яснюю, що, відповідно до ст.19 закону України «Про звернення громадян», «ст.19: Органи державної влади і місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації незалежно від форм власності, об'єднання громадян, засоби масової інформації, їх керівники та інші посадові особи в межах своїх повноважень зобов'язані: ...письмово повідомляти громадянина про результати перевірки заяви чи скарги...» Це означає, що одна відповідь надається на ОДНЕ звернення. Чинним законодавством України не передбачене право об'єднувати в одному документі кілька відповідей на кілька звернень. Відповідно до ст.19.2 Конституції України, «Органи державної влади... їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України». Це означає, що колективна відповідь на кілька звернень суперечить ст.19.2 Конституції України, отже, є протиправною, а тому взагалі не вважається відповіддю на жодне із звернень, про які в ній ідеться. Це означає, що надання такої відповіді тягне персональну відповідальність винних посадових осіб, в тому числі і адміністративну, як при відсутності відповіді.

Я не даю згоди на будь-яке об'єднання відповідей на різні звернення.

Повідомляю, що я не даю згоди на використання будь-якої інформації стосовно мене та моїх персональних даних, включно будь-яких контактних даних, для будь-якої мети і в будь-який спосіб, включаючи і для комунікації зі мною, за виключенням мети, вказаної в цьому зверненні.

Відповідь та запитану інформацію в оригіналах чи в цифрових (електронних) факсимільних копіях (фотокопіях з оригіналів), належно засвідчених відповідно до приписів ст.1 Указу Президії Верховної Ради СРСР від 4 серпня 1983 року №9779-Х „Про порядок видачі та засвідчення підприємствами, установами, організаціями копій документів, що стосуються прав громадян“ (Відомості Верховної Ради (ВВР), 1983, №32, ст.492), який діє в Україні відповідно до ст.3 Закону України „Про правонаступництво України“, пунктів 5.26, 5.27 Національного стандарту України Державної уніфікованої системи документації, Уніфікованої системи організаційно-розпорядчої документації „Вимоги до оформлювання документів“ (ДСТУ 4163-2003, затвердженого наказом Держспоживстандарту України від 07.04.2003 № 55), прошу надати мені в установленій законом строк на мою електронну адресу, з якої отриманий цей лист. Я не даю згоди на використання будь-яких інших моїх електронних адрес для мети переписки за цим листом. Усі інші докази надані раніше і наявні в Уповноваженого. Однак, при наявності потреби, ці раніше надані докази, як і всі інші наявні докази будуть надані засобами інтернету додатково на першу ж вимогу.

28.09.17

З повагою,

Підпис: Г.С. Щербата

З повагою,

Галина Сергіївна Щербата

Прощу надати відповідь у визначений законом термін електронною поштою.

Це повідомлення було надіслане через сайт "Доступ до Правди", призначення якого - надання можливості громадянам надсилати запити про публічну інформацію з подальшою публікацією цих запитів та відповідей на них
